

ΒΟΥΛΠΟΡΙ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ. ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ. ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Κυράτσα (ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου). — Ὡς τοῦ χρόνου τὰρξαστέ αἷμα
ποίημα, (ὑπὸ Μαρίας Πίτσι). — CHATEAUBRIAND. RENÉ (ὑπὸ Ἰω. Χαρισιάδη). —
Ἡ ἀγάπη, ποίημα (ὑπὸ Χρ. Συμβουλίδου). — Πίστις καὶ θεραπευτικὴ (ὑπὸ Εσνοφ. Πα.
Μεχαήλ). — Εἰς τὸ μῆμα τῆς κόρη μου ποίημα (ὑπὸ Κωνστ. Καλλινίκου). — Τσελι-
κας, μυθιστορία Μαξίμου Γόρκη (ὑπὸ Κλ. Βασαρδάνι). — Περιηγητικὴ κατασκευὴ τῆ
πάγου (ὑπὸ Σπ. Τίτου). — Τοῦ κάκου, ποίημα (ὑπὸ Βιργινίας Βορεᾶ). — Ὁ ἄριστος ὁ-
τηρέτης διηγ. (ὑπὸ Ὁδ. Κεσίσογλου). — Τμήμα οἰκιακόν: Φίλος οἶκος ἀριστος οἶκος:
διὰ τὰς μητέρας ὑγιεινὴ τῶν μικρῶν. Πρακτικὴ συμβουλή (ὑπὸ Ἀγλαίας Πρεβεζιώτου).
— Πνευματικὴ κίνησις. — Ἐντράτελα. — Ἐπ. φυλλίς: Β. Α. Στέφρ. Τὸ ἔργλημα τοῦ
Ἀλεξίου, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ (ὑπὸ Δ. Φεστήρη)

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
23 ἄρ. Γαλατῆ Κουρσοῦμ-Χάν ἄρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμιλλου επιτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και ασφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική τών πασχόντων οδόντων εϋλων δυσσομίας και ουδὴποτε νοσήματος τοῦ στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ τών σεσηπτότων οδόντων και ριζῶν άνευ τοῦ παρμικροῦ πόνου, διὰ τῆς χρήσεως άνωδύνου υγροῦ.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' ἐκάστην εἰς τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου οδοντοιατρείόν του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυρίδου ὁδὸς Οὐζούν Τσαρσῆ-Μπασῆ, ἀρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εἰς νεάζοντα χαριέντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων αἱ νέοι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον και σῶμα τρυφερόν εἶναι ὄφρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμοῦ διὰ τὴν διαφύλαξιν και προαγωγήν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ και τρυφερὰ ἐπίδερμις τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμέα φύγη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰόχρουν χρῶμα και θέαν ἐρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάσταση εἰς τῆς δυσάρεστον ἐπιδράσεώς της ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλεγώσεις, αἰτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλὰ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζιόκονεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτὰ, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεῦασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανές τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκὸς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητες. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγόμενας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπίδερμίδα και χρῶμα ὠραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἅτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἶνόν πνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντσηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλαπιῶν ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς ὀδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἐκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν ὀδοντοκόνων και ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακείον «ΧΑΜΑΗ» ἐν Πόλει ὁδὸς Βεζντιζιλιέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιῶν Ἰωσήφ «ΓΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τοῦνελ ἀριθ. 32

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 30 Ὀκτωβρίου 1903

ΑΡΙΘ. 19—20

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ χρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένῃ, φραγ χρ. 15
Ἐξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληροῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁ πανομοῖ τὰς Λάριτας ταῖς Μούσαις συγκυτάμιγες, ἤμισται συγκυρία.» Ἐδρ. Ἡρ Ματν 2τ 673—5

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῷ ἐξωτερικῷ ἀξίότη μοι συνδρομηταὶ τῆς «Βοσπορίδος» οἱ καθυστεροῦντες μέχρι τοῦδε τὰς συνδρομὰς των, ὅπως σπεύσωσι ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰς δαπάνας, ἃς συνεπάγεται ἡ διεκπεραίωσις τοιαύτης ἐπιχειρήσεως.

Η ΚΥΡΑΤΣΑ

(Ἰδε ἀριθ. 17.)

Διότι ἡ κυράτσα ἔχει τὸν ἰδιάζοντα αὐτῆς κώδικα ὅσον ἀφορᾷ τὰ τῆς περιβολῆς· και ὁ κώδιξ οὗτος περιλαμβάνει δύο ἄρθρα, ἧτοι δύο καταστάσεις, τὰς ἐξῆς: ἐκτὸς τοῦ οἴκου: μορφή παιπαλισμένη δι' ὀρυζοκόνεως ἀφθόνου και κυανιζούσης, περιβολὴ ἐπιτετηθευμένη και πολυπόικιλος, ἀποτελουμένη ἐκ μυρίων χύδην σνηρμολογημένων μικρολογίων και ὅσον οἶον τε ἐπιδεικτικῶν χρωμάτων. Ἐντὸς τοῦ οἴκου: κόμη ἀκτένιστος, πρόσωπον, λαίμὸς και βραχίονες σπανίως πεπλυμένοι, στολὴ ρακώδης και πιναρά, πόδες ἄνευ περικνημίδων. Οὕτω ρακένδυτος, ρυπαρὰ και ἀνυπόδητος, θεωροῦσα πολυτέλειαν τὴν κοσμιότητα και τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος ἔνοχον ἀπώλειαν χρόνου, διέρχεται τὰς ὥρας παρά τὸ παράθυρον περιεργαζομένη και κατοπεύουσα γείτονας και διαβάτας τῆς συνοικίας, ἧς ἀποτελεῖ τὴν λάλον ἠχῶ και τὴν πετέρεσσαν Φήμην, ἀνασταλίπζουσα ἀεννάως πᾶσαν φήμην και θρύλημα και συγκεφαλοῖουσα

ἐν ἑαυτῇ πάντα τὰ τρέχοντα νεολογήματα ὡς ὁ ἀριστος τῶν πευθῆνων.

Ἄλλ' ἐκτὸς ταύτης, ἧτις ἀποτελεῖ τὴν πνευματικὴν τροφὴν τῆς κυράτσας οὕτως εἰπεῖν, χρητιμεύουσα ὡς ἐναυσμα τοῦ ψυχικοῦ πυρός της, ὡς ἀκόνη τῆς διανοίας και τῆς γλώσσης της, ἡ κυρία αὐτῆς ἀσχολία, εἰς ἣν καταναλίσκει ὅλην αὐτῆς τὴν σωματικὴν ζωτικότητα, ὅλον τῆς νεότητός της τὸ θαλας και ὅλην τὴν ἐκμάδα τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας της εἶναι ἡ ἔκτακτος και ἀκαταπόνητος, ἡ φλογερὰ και ἀνένδοτος νοικωκυρωσύνη. Ὡ, πρέπει νὰ τὴν ἴδῃ τις και νὰ τὴν θαυμάσῃ ἐν τῷ ἔργῳ γυμνόποδα ἐντὸς χειμᾶρρου ὑδάτων, δι' ὧν ἀποπλύνει τὰς σανίδας τοῦ οἴκου της ἢ μετ' ἀνεστραμμένας χειρίδας και μετ' ἀσάβηρον ἀνά χειρας, ἵνα τὴν θαυμάσῃ ἐν τῇ ιδιότητι ταύτη, ἧτις εἶναι ὁ μαργαρίτης τῶν ιδιοτήτων της. Εἰς τὰς σανίδας της ἡ κυράτσα ἐνθέτει μέρος τῆς διανοίας της και ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν της. . . Ἀδιάφορον ἂν τὸ ἄτομόν της εἶναι ἡμιστά φιλόκαλον και καθάριον· αἱ σανίδες και ἀιπλίνθοι τοῦ μαγειρείου της πρέπει νὰ ἦναι καθαρώτεραι τῶν παρειῶν της· ἀδιάφορον ἂν τὸ τέκνον της ἔχει ἀνάγκην περιθάλψεως ἢ ἐπαγρυπνήσεως· τὸ σπογγάρισμα, ὁ πρῶτος ὄρος τοῦ δεκαλόγου της, τὸ μόνον και ὑπέρτατον ἰδεῶδες της, συγκεντροῖ ὅλας αὐτῆς τὰς φροντίδας. Μάτην ὁ ἰατρός, εἰς ὃν καταφεύγει τέλος μετὰ τὴν σοφὴν μαϊάν της συνεπείᾳ παθήσεων, ἃς συχνότατα και ἀναποφεύκτως ἀποκτᾷ συνεπείᾳ τῆς ἀπηνούς νοικωκυρωσύνης της, τῆς κα-

κῆς διαίτης, τῆς παντελοῦς ἀγνοίας ὄλων τῶν ὄρων τῆς ὑγιεινῆς, καταβοᾶ ἀπηνῶς κατὰ τοῦ καταράτου στρογγαρίσμακτος, ὅπερ τσαῦτα ματαότχολά καὶ ἀμεριμιμέριμα γύναια ἀδίκως πρῶτα φέρον εἰς τὸν τάφρον. Ἡ ἔνθεος στρογγαρίστρια, ἡ ἐμπνευσμένη μύστις τῶν ὑγρῶν σανίδων, ἡ Νηρηΐς τῶν πεπληρωμένων κάδων τὴν ἐπομένην ἀμέριμος περιφέρει πάλιν τὸν γυμνὸν πόδα τῆς ὀπλισμένον δι' ἀνδρείας ψήκτρας ἐπὶ τῶν λατρευτῶν σανίδων τῆς, ἐντροφῶτα εἰς τὸν παραγόμενον τραχὺν ἤχον, ὅστις δι' αὐτὴν ἀποτελεῖ τὴν ὠραιότεραν μουσικὴν. Μάτην αἱ σανίδες τῆς ἀποστίλβουσιν εἰς τὸν ἥλιον λευκαὶ ὡς οἱ ἀφρόλουστοι χάλικες τῆς ἀκτῆς οἱ ἀενάως περιρρυτοὶ ὑπὸ τὸ ἄλμυρον ὕδωρ. Ἡ κυράτσα χαλκέντερος περιφέρει ἐπ' αὐτῶν τὴν χονδροειδῆ χεῖρα καὶ τὸν πεπλατυσμένον πόδα τῆς, μετ' ἀδελτέρου καλαισθητοῦς ἀποβαζόμενα ἀνά πάσαν στιγμὴν τὴν βάνουσον αὐτῆς καλλιτεχνίαν, ἐν ἣ κατασπαταλᾷ ἀνευ ἀνάγκης διτνεκῶς καὶ πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ζωτικότητα καὶ πολύτιμον χρόνον, ὅστις εἰς πόσας καὶ ὁποίας ὠρελίμους καὶ ὑψηλὰς χρήσεις καὶ πνευματικὰς τέρψεις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διατεθῆ, ἂν ἡ φανατικὴ σανιδολάτρις δὲν ἦτο ἀναλφάβητος καὶ τόσῳ χθαμαλῆ τὴν ψυχὴν καὶ παχυλὴ τὴν διάνοιαν! . . . Ἄλλ' ἡ λέξις «βιβλίον» εἶναι λέξις ὄλων ξένη εἰς τὸ λεξιλόγιον αὐτῆς τὸ εἰς ταπεινάς μόνον καὶ χυδαίας μικρολογίας περιοριζόμενον, ἐκεῖνος δὲ ὅστις θὰ τῇ ὑπεδείκνυε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναγνώσεως τοῦλάχιστον διὰ τὰ δύσμοιρα τέκνα, ἄτινα ἔσχον τὸ δυστύχημα νὰ γεννηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς, θὰ τῇ ἐπέλλιζε φράσιν ἄγνωστον ὡς ἡ ἐπιγραφή τοῦ Βαλτάσαρ.

Φεῖ! . . . ἡ κενὴ τὸ πνεῦμα καὶ ἀνιώσα αὐτὴ περπερήθρα, ἡ ἀγνοοῦσα ἑαυτὴν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν καὶ μηδὲν δυνάμενη νὰ μελετήσῃ καὶ βελτιώσῃ τὸν βίον τῆς, ἡ μερίζουσα τὸν χρόνον τῆς μετὰ τῶν μηδαμινῶν νεολογιῶν τῆς γειτονίας καὶ τῶν ματαιοσχόλων βανκῦτου οἰκοκυρωσύνης λειτουργιῶν, ἡ διασπείρουσα ἡ χηρῶς γέλωτας

καὶ ἐπίκαιρα φληναφήματα ἀπὸ τῶν παραθύρων, εἶναι πολὺ δυστυχῆς, καίτοι οὐδεμίαν ἔχει συναίσθησιν τῆς δυστυχίας τῆς, ὡς ὁ ὑπὸ τὸ χλωροφόριον ἐγγχειριζόμενος ἀναισθητεῖ πρὸς τὰς ὀδύνας αὐτοῦ, οὐχὶ διότι δὲν πάσχει πραγματικῶς, ἀλλὰ διότι δὲν ἔχει τὴν νοεράν, τὴν ἐσωτερικὴν αἴσθησιν τῶν φρικωδῶν ἀλγηδόνων.

Ναί! θὰ δακρύσωμεν ἐξ οἴκτου ἐάν παρακολουθήσωμεν τὰς διαφορὰς ἐξελίξεις τοῦ βίου τοῦ δυστυχοῦς τούτου πλάσματος, τοῦ τεταπεινωμένου ἐκ τῆς ἠθικῆς βαθμίδος, ἐν ἣ πᾶν λογικὸν Αὐτοῦ πλάσμα φιλαγάθως ἐταξιδιέτησεν ὁ Πλάστης Θεός, τοῦ ἐστερημένου τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐξυψωμένου ἀνθρώπου, τοῦ μηδὲν ἀγαθὸν συνεισφέροντος εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὸ Γένος, τοῦ μηδὲν δυναμένου, ἢ νὰ τρίβῃ σανίδας καὶ νὰ γίνηται ὁ ὑλικὸς μόνον, καὶ διὰ τοῦτο ἐνοχὸς δημιουργοῦς δυστυχῶν ἐπίσης καὶ ἠθικῶς καταδικῶν ὑπάρξεων! . . .

Ἄναλογοισθῶμεν, ψυχολογήσωμεν! . . .

Ἡ κυράτσα, νεᾶνις καλλωπίζεται δι' ἐρυθροκιτρίνων καὶ κυανοπρασίνων ἀβελτηριῶν, εἰς ἃς δαπανᾷ τὸ γλίσχρον χρῆμα, ὅπερ κερδαίνει δι' ἀτρυτοῦ πολλάκις ἐργασίας ἀνά τὰ ἐργοστάσια (διότι συχνότατα εἶναι γροῖζέτα) καὶ ὅπερ ἔδει σκοπίμως νὰ δαπανηθῆ εἰς βελτίωσιν τῆς διαίτης καὶ τοῦ βίου τῆς· τρέχει ἀτρημονοῦσα εἰς τὰς ὁδοὺς, χαριτολογεῖ μετὰ ἀμαξηλατῶν καὶ πυροσβεστῶν, ἀγωνίζεται νῆστις καὶ ἄγρυπνος, ὅπως παρασκευάσῃ προῖκα, ἐν ἣ ἀπεμιμήθη δλην τὴν πολυτέλειαν τῆς πλουτίας αὐτῆς γείτονος, ἡ πελάτιδος, ἀναπτύσσει τέλοσιδίαν δρᾶσιν καὶ κίνησιν ἵν' ἀποκτήσῃ ἓνα σύζυγον ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἄνω ρηθέντων κυριῶν. Ἐδῶ λήγει τὸ πρῶτον, τὸ καὶ ἐνθερμότατον αὐτῆς ἰδανικόν.

Ἀποκτήσασα τὸν φόνικα τοῦτον ἐγαίνει εἰς νέον βίον. Ἡ πολυχρῶς ψυχὴ μεταβάλλεται εἰς εἰδεχθῆ σκώληκα σπανίως μόνον πλέον ψιμυθιούμενον, ρακένδυτον, ἀκτένιστον, περιστοιχούμενον ὑπὸ ἀηδοῦς χορείας ἀκαθάρτων μικρῶν, δυσειδῶν δαιμονίσκων τραγαλιζόντων τε-

μάχιον ἄρτου μὲ ρυπαρὸν στόμα καὶ παρειάς, μὲ τὴν ρίνα ἀπαισίως ἀείρροον! . . .

Σκώληξ τοῦ ὠραίου φύλου εἰς τὸν πηλὸν συρόμενος, χαμαζίζηλος Μάρθα τυρβάζουσα περὶ πολλὰ καὶ περισπωμένη περὶ πολλὴν διακονίαν ἄχρηστον, ἐνῶ ἐλλείπει ἐξ αὐτῆς καὶ τοῦ αἴκου τῆς ἐν, ἐκεῖνο οὐ ἔστιν ἀπόλυτος χρεῖα. . .

Ἄλλ' ἐνῶ περὶ τὰ τοιαῦτα τυρβάζει, κύπτει περίφοβος τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸ βαρὺ βῆμα καὶ τὴν βραγχῆν καὶ σπληνιώδη φωνὴν τοῦ ἀθλίου συζύγου τῆς, κλασικοῦ μεθύστου συνήθως ὡς εἶναι αὐτὴ κυράτσα κλασικὴ, — ὅστις συχνότατα τὴν φιλοδωρεῖ διὰ δαρυῶν, πρὸ τοῦ ὁποίου οὐδενὸς εἶναι κυρία ἐν τῷ οἴκῳ, ἀλλ' ἀναυδὸς ὡς ἀληθῆς δούλη, τρέμει μὴ τοῦ ἐρεθίσῃ τὴν δι' ἀλκαλίου ἐμπεποτισμένην χολήν, καὶ τὴν ἀχιλλεῖον χεῖρα, συχνότατα ἀπειλιτῶς κατ' αὐτῆς ὑψομένην.

Γραῖα, ἀποβαίνει εἰδεχθῆς καὶ ἀπαίσιον γύναιον, ρικνὴ μέγαιρα ἐμπλωγῶς ρυτίδων, ἃς ἀθλακοῦσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τὸ παλαιὸν ψιμυθίον καὶ οἱ χυδαῖοι μορφατμοί, οὐδὲν καλὸν περὶ ἑαυτῆς διεκλαλοῦσα διὰ τῆς θεᾶς τῆς. Ἄλλ' ἀλλοίμονον ἐάν ἐνωρὶς ἀπαλλαγεῖσα τοῦ τρυφεροῦ ζεύγους τῆς, γείνη σεβαστὴ **πενθερά** κατὰ τοιαύτην ἡλικίαν! . . .

Ἡ κλασικὴ κυράτσα ἀποβαίνει ἡ κλασικὴ **πενθερά**.

Καὶ τότε ἄρχονται αἱ αἰώνιαι ἐκεῖναι διενέξεις μετὰ τὸν νύμφης καὶ πενθερᾶς, αἱ ἀφετηρίαν μὲν ἔχουσαι συνήθως ὄλων μηδαμινὰ ζητήματα οἰκιακῆς ὑπηρεσίας ἢ διειδήποτε, πολλῶν δὲ βαθυτέρως τὰς ρίζας, ἐγκειμένας συνήθως εἰς τὰ ἔγκατα τῆς φύσεως τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ.

Διότι ἡ κλασικὴ **πενθερά**, ἡ δικαιολογοῦσα τὸν τρομακτικὸν τίτλον τῆς καὶ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τοῦ **πένθους** ἔλκουσα τὴν παραγωγὴν τῆς, εἶναι γέννημα οὐδενὸς ἄλλου ἢ τῆς ὑποδουλοῦ ὄντως καὶ κτηνώδους καταστάσεως τῆς γυναικὸς τοῦ ὄχλου, ἡτις, ὑποδεῆς πάντοτε καὶ συνθηματικῶς δούλη βαρβάρων γονέων κατὰ τὴν νεαράν τῆς ἡλικίαν, βαρβάρου συζύγου κατό-

πιν, σύροντος ὀπισθεν αὐτοῦ ἐπιτελεῖον βαρβάρων γονέων ἐπίσης, καὶ μηδέποτε δυνηθεῖσα καὶ αὐτὴ νά κινήθῃ καὶ δράτῃ ἐλευθέρως κατ' ὄλον τὸν ἐνεργὸν αὐτῆς βίον ὡς κόρης καὶ οἰκοδεσποίνης, θεωρεῖ καθήκον πρὸς ἑαυτὴν ν' ἀποζημιωθῇ δι' ὄλας τὰς θλίψεις τοῦ βίου τῆς μόλις φθάσῃ καὶ αὐτὴ εἰς πρεσβυτικὴν ἡλικίαν, νὰ ἐξακτῆται καὶ αὐτὴ τέλος κύρος καὶ ἐπιβολὴν, θεωροῦσα δικαίωμα τὸ βανδαλικῶς ἀπομαρναίνειν τὴν περὶ αὐτὴν ἤδη καὶ ἐροσῦλως καταχρᾶσθαι τῶν μητρικῶν προνομίων, ἅτινα γνωρίζει ποῦ καὶ πῶς νὰ ὁροθετήσῃ ἡ μεμορφωμένη τὸ τε πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν γυνῆ. . .

Ἄλλ' ἄλις ἡμῖν περὶ πενθερᾶς, κατ' ὅτι δὲν θέλομεν ν' ἀλλάξωμεν κέντρον καὶ θέμα. . . Ψυχολογοῦντες πλὴν ἀνά μίαν ἀναλυτικῶς τὰς ιδιότητας τῆς κυράτσας, ἀνευρίσκουμεν οὐχὶ πάντοτε κακὸν τὸν χαρακτηριζόμενον αὐτῶν καὶ τὰ ἀρχικὰ αἵτια.

Οὕτως ὁ φανατισμὸς, ὅστις ἀντικαθίστᾳ περ' αὐτὴ τὸ αἰσθημα τῆς πεφωτισμένης καὶ λογικῆς θρησκείας, ὀφείλεται, φρονούμεν, εἰς τὴν ἐμφωλεύουσταν ἐν αὐτῇ μισσηκὴν ροπήν πρὸς ἐξιδανικέυσιν ὑπερκοσμίων ἀληθειῶν. Ἡ δὲ πρὸς τὰς ψευδεῖς προλήψεις δεσιδακίμων εὐπιστία τῆς ἀρχῆς ἔχει, νομίζομεν, καὶ τὴν ἀμάθειαν μὲν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωηράν αὐτῆς φαντασίαν τὴν καταφαινομένην ἄλλῳ; τε καὶ ἐκ τοῦ κεχρωματισμένου καὶ ζωηροῦ, καίτοι χυδαίου, αὐτῆς λαϊκοῦ λεκτικοῦ, οὐτινος ἡ μελέτη θὰ παρεῖχε πλουσίαν λεξικὴν ὕλην εἰς τὰς ὀχλοκρατικὰς τῶν μαλλιαρῶν φάλαγγας. Εἰς τὴν πρὸς φιλίας καὶ σχέσεις ἀκάθεκτον τὰσιν τῆς καὶ τὴν πρὸς τὰς φίλας διαχυτικότητα, ἣν δὲν καθοδηγεῖ οὔτε διαφωτίζει βεβαίως τὸ ἀρχαῖον «**φίλους μὴ ταχὺ κτῶ**», τί ἄλλο δύναται τις νὰ διδῇ ὡς ἀρχέγονον πυρῆνα ἡ ἔμπροσθεν τῆς ροπῆς πρὸς ἀγάπην καὶ ἀγαθότητα ψυχῆς, διαστρεβλωμένην ὁμως ἔπειτα, ὡς εἰκός, ὑπὸ τῶν κακοήθων ὄρων χθαμαλοῦ βίου ἐστερημένου πάσης μορφώσεως καὶ ξένου παντελῶς πρὸς τὸν ἀστέρα τοῦ Ἄλγθους καὶ τοῦ

Καλού; Πώς δὲ εἶναι δυνατόν ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης νὰ μὴ ἀπορρέυση ἡ ἐπιπολαιότης ἡ δημιουργοῦσα τὴν ἐν ταῖς φιλίαις περιλάλητον ἀτασίαν τῆς, περὶ ἧς εἶπ-μεν ἐν τοῖς προτέροις; Ἐπίσης τὸ φιλόφογον τῆς κυράτσας ἀπορρέει οὐχὶ μόνον ἐκ φθόνου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἐπιπολαίου ἀσυναίσθησις τῶν οἰκτρῶν δεινῶν, ἅτινα δύναται εἰς ἄλλους νὰ ἐπιφέρει ἡ ἀπηνῆς καταλαλιά. Ἡ δὲ ἀκόρεστος καὶ οὐχὶ ὑγιῆς περιεργία, δι' ἧς, ὡς ἡ βουλιμιῶσα στρουθοκάμηλος διὰ παντὸς προστυχόντος χαλίκος ἢ πηλοῦ ἢ καὶ ἀνθρακος ἀνημμένου, ὑποτρέφει χωρὶς νὰ κορέση τὸν λιμώττοντα αὐτῆς νοῦν, δὲν φαίνεται ἡμῖν ὅσον ἐκ πρώτης ὄψεως ἔνοχος, ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἀπορρέει ἐκ ζωηροῦ τινος ὀργανισμοῦ πρὸς νοητικὴν ἐνασχόλησιν, καθ' ἣν τὸ ἀνεπαρκὲς εἰς ἑαυτὸ ἠθικὸν ἐὼς τῆς κυράτσας μὴ δυνάμενον νὰ συγκεντρωθῇ ἐν ἑαυτῷ οὐδὲ νὰ συγκεντρώσῃ σοβαρὰ καὶ χρήσιμα ἠθικῆς ἀσχολίας κέντρα, στρέφεται πρὸς τὰ ἐκτὸς, ἐπιζητοῦν ἀσχολίαν καὶ τέρψιν ὡς ἡ χρυσαλὶς εἰς τὰ μελίρροα ἀνθεμα.

Ἡ δὲ ἀμετρος νοικοκυρωσύνη; Αὕτη ἐπίσης σημαίνει ἀσυναίσθητον ἐκζητήσιν κέντρον καταναλώσεως τῶν ὑπερεκχειλιζουσῶν πολλακίς ἐν τῇ νέᾳ ἡλικίᾳ ζωτικῶν δυνάμεων· κατ' ἀρχὴν δὲ ὡς γυναικεία ἰδιότης κρινομένη δὲν εἶναι βεβαίως κακῆ.

Ἀλλὰ... ἡ ἰδιότης αὕτη, ἥτις θὰ ἦτο πολῦτιμος ἀρετὴ εἰς γυναῖκα μεμορφωμένην καὶ συνειδυῖαν ἑαυτὴν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν, ἀποβαίνει παρὰ τῷ γυναιῷ τοῦ ὄχλου οὐδὲν ἄλλο ἢ ροπή βάνουος καὶ ἀσυναίσθητος. Ἡ καταψυχολόγησις ὅμως οὐχὶ τῶν ἀρχικῶν αἰτίων, ἀλλ' αὐτοῦ τούτου τοῦ φαινομένου τῆς κυραττικῆς νοικοκυρωσύνης δὲν παρουσιάζει ροδίνας ἀπόψεις· καθ' ὅτι ἐὰν ζητήσωμεν διήκοντα λόγον ἐν αὐτῷ θὰ ἴδωμεν ὅτι τοιοῦτος εἶναι ἡ ἄλογος καὶ ζωώδης, ἡ ἐνστιγματικὴ μόνον πρὸς ἐργασίαν ροπή τῆς μελίσσης καὶ τοῦ μύρμηκος, ἡ ἀπορρέουσα παρ' αὐτῆς ἐκ τῆς ἀνίας καὶ οὐδεμίας κεκτημένην ἠθικὴν ἀξίαν καὶ καλαισθητικὴν σπουδαίωφτηα.

Ὡς ἡ μέλισσα καὶ ὁ μύρμηξ, ἡ κυράτσα τάσσει τὴν ἐν τῷ οἴκῳ ἐργασίαν οὐχὶ ὡς μέσον, ἀλλ' ὡς σκοπὸν τοῦ βίου τῆς. Τὰ ἀσυναίσθητα τῆς ἐργασίας ἔντομα, ἅτινα οἱ καὶ αἱ δημωδιδάκταλοι λίαν, νομίζομεν, σχολαστικῶς καὶ ἀκρίτως λαμβάνουσι διδάσκοντες ὡς πρότυπα εὐγενεῶς φιλεργίας, ἐργάζονται μόνον ἵνα ἐργασθῶσιν, οὐχὶ δὲ καὶ ἵνα τύχῃσι τελικοῦ τινος ἀποτελέσματος ἰκανοποιούντος οἰονδήποτε ἀρχικῶς τεθειμένον αὐτῶν σκοπὸν.

Καὶ ἡ κυράτσα ἐργάζεται ἐν τῷ οἴκῳ τῆς, οὐχὶ ἵνα ἀπολαύσῃ εὐζωίας καὶ τῆς ὠραίας θεᾶς τῆς φιλοκάλου διευθετήσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἵνα διατελῇ ἐργαζομένη. Καθαρίζει αἰωνίως οὐχὶ διὰ νὰ ἔχη καθαρίσει, ἀλλὰ διὰ νὰ διατελῇ καθαρίζουσα. Ἐνῶ ἡ μεμορφωμένη οἰκοδόστουσα τὰ πάντα πράττει τάσσουσα ὠρισμένον τινὰ λογικὸν σκοπὸν, τὰ πάντα κατευθύνουσα εἰς τι μεμελετημένον τέλος. Τώρα μελετᾷ ἐγχειρίδιον παιδαγωγικῆς, οἰκιακῆς οἰκονομίας ἢ ὑγιεινῆς, ἵνα τελειότερα ὁσημέραι ἀποβαίνῃ ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῆς ἔργῳ ὡς συζύγου καὶ τροφῷ τῆς νηπίου ἀνθρωπότητος. Εἶτα ὑπολογίζει γραπτῶς τὰ ἔσοδα καὶ τὰς δαπάνας τῆς, ἵνα ὡς εὐεργετικῆ τοῦ οἰκογενειακοῦ χρήματος θεματοφύλαξ τηρῇ τὴν ἀρμονίαν τοῦ οἰκονομικοῦ ἰσοζυγίου. Εἶτα διευθετεῖ χαριέντως τὰ ἐπιπλάη ποικίλλει ὠραϊόν τι κόσμημα τοῦ τοίχου ἢ τῆς τραπέζης, ἵνα τύχῃ τῆς ἀθῶας καὶ γλυκείας χαρᾶς, ἣν παρέχει εἰς ψυχὴν συνεζυμωμένην μετὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Καλοῦ ἢ φιλόκαλος τοῦ περιβάλλοντος ἀποψίς, ἵνα τέρψῃ τὸ ὄμμα τοῦ φιλοκάλου συζύγου, ἵνα προσδώσῃ λεληθότως εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ τὸν οἶκον αὐτῆς τὸν τόνον ἐκεῖνον τὸν διεκλαδόντα τὴν καλαισθητικὴν ἀνάπτυξιν, νὰ μὴν καὶ τὴν διανοητικὴν ἐξυψώσιν καὶ τὴν ψυχικὴν χάριτα τῆς ἐγκατοίκου θεᾶς, τῆς διαχεύσεως τὴν ψυχὴν αὐτῆς περίεξ τῆς, τῆς ἀποτυπούσεως τὴν σφραγίδα τῆς διαλαμπόους εὐφυίας τῆς εἰς τὴν ἀρετῆ τοποθέτησιν μιᾶς ἑδρας, εἰς τὴν ἀγγίξουν παράθεσιν δύο ἀν-

τιπατικῶν εἰκονιδίων βυθίζόντων τὸν ἐπισκέπτην εἰς σκέψεις καὶ παρεχόντων θέμα εἰς συνδιάλεξιν εὐφυᾶ καὶ ὠραία, εἰς τὴν γλαφυρὰν ὑπὸ τὰ φυλλώματα ἡμιαπόκρυφιν ἐνὸς προκύπτοντος ἀγαλματίου, εἰς τὴν ἀρμονικὴν διάθεσιν μιᾶς πτυχῆς.

Ἀλλ' οὐχ ἦττον, ὅταν οὐκ ἔστιν ἄλλως γενέσθαι, ὅταν ἡ ὑπερέτρια ἐλλείπει σταθερῶς ἢ προσκαίρως, καὶ πρὸ τῶν εὐτελεστέρων ἔργων δὲν ἀπαξιοῖ, ἀλλὰ καὶ τὴν ψήκτραν καὶ τὸ σάβηρον χειρίζεται, οὐχὶ ὁμῶς βεβαίως ἀμερινομερίμως καὶ χάριν τέρψεως, ἣν δὲν δύναται ἐκεῖ ν' ἀντλήσῃ, ἀλλ' ἵνα τύχῃ τῆς καθαριότητος τῆς ἀποτελούσης τὸ θεμέλιον τῆς οἰκιακῆς τῆς φιλοκαλίας.

Ἡ μεμορφωμένη γυνὴ καὶ εἰς τὰ χυδαῖα ἔργα ἀσχολομένη δὲν παρέχει ὅψιν χρυδαίαν, γελοῖαν καὶ ἀξιοκατάκριτον, διότι αἰγλή τις μυστικὴ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ταπεινῇ ἀσχολίᾳ τὴν κατρυγάζει καὶ βλέπων τις αὐτὴν τὴν ἐκτιμᾷ πλείοτερον, ὡς παρέχουσαν λαμπρὰν καὶ πολῦτιμον ἠθικὴν βλέψιν. Ἀλλ' ἡ γυνὴ ἡ ἀμόρφωτος, ἡ χυδαία, ἡ κυράτσα, εἶναι ἐν τῇ θεᾷ ταύτῃ ἀξιοθρήνητος, διότι παρέχει θεᾶμα ἐντελῶς καὶ καθ' ἑαυτὸ εὐτελές, ἐστερημένον πάσης ἠθικῆς εὐγενείας, παντὸς θελήτρου, παντὸς ἀνθρωπίνου ὕψους καὶ γυναικείας λεπτότητος.

Συγκεφαλαιῶ: Ἐξ ὅλης ταύτης τῆς λυπηρᾶς κοινωνικῆς ἀπόψεως δὲν ἀπορρέει ὅτι δεινὸν ἢ ἄγνοια διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ἥτις εἶναι καταδικασμένη ἐν μέσῳ τοῦ προϊόντος ὁσημέρι· φωτὸς τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὰ βάθη τοῦ οἰκτροῦ διανοητικοῦ σκότους;

Καὶ ἐπικυριάζω ὅτι ρίψασα ἀτμῆλῶς τὴν ἐπιπόλαιον ταύτην ἀνάλυσιν τοῦ τύπου τῆς κυράτσας ἐπὶ τοῦ χάρτου, δὲν ἔπραξα τοῦτο χάριν ἀπλῆς τέρψεως καὶ ἀπλῆς εἰρωνείας· ἀλλ' ἵνα ἐπιστήσω τὴν κοινὴν προσοχὴν εἰς σοβαρωτάτας βλέψεις περὶ βελτιώσεως τῆς τύχης τοῦ ἀτυχοῦς τούτου θύματος τῆς ζοφερᾶς ἀμαθείας καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς καταπτώσεως, ὅπερ καλεῖται γυνὴ τοῦ λαοῦ

καὶ ὅπερ ἐπεκτείνεται πολυπληθὲς εἰς ὅλα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὰ σημεῖα καὶ τὰ κεντρικὰ ὡς καὶ τὰ μᾶλλον ἀπόκεντρα.

Σπεύσωμεν! ἡ κόρη τοῦ λαοῦ διψᾷ μάθησιν καὶ διανοητικὸν βίον· ἔχει ἀνάγκην ἐξ ἀνθρωπισμοῦ ὅπως ἐξ ἀνθρωπίστη, ἀφοῦ ἡ γυνὴ ἐτάχθη ἐσφαλῶς ὡς ἀνθρωπιστικὸς παράγων, ἔχει ἀνάγκην φωτισμοῦ ὅπως ἐκ πληρώσεως τῆν προορισμὸν τῆς ποδηγετοῦσα τὸ ἀνθρώπινον ἐν εἰς ὁδὸν εἰρήνης καὶ εὐδαιμονίας, ἔχει ἀνάγκην ἐξυψώσεως ἵνα ἐξυψώσῃ τὰς λαϊκὰς τάξεις τὰς κυλιόμενας εἰς βόρβορον ἀδότητισμοῦ καὶ παχυλῆς χθαμαλότητος!

Εἶναι δυνατόν τὸ θέαμα τοῦτο νὰ μᾶς φαινῆται μηδαμινὸν καὶ ἀνάξιον προσοχῆς; Ἐδῶ ἄς στρέψωμεν ὅλοι τὸ βλέμμα, ἐδῶ αἱ φιλόανθρωποι, αἵτινες ἀτόπως ἐκζητοῦσι τὴν βελτιώσιν δῆθεν τῆς τύχης τοῦ φύλου αὐτῶν διὰ τῆς χειραφετήσεως εἰς τὸν ἀνδρικὸν καὶ δημόσιον βίον, ἐδῶ οἱ ἐπιτετραμμένοι τὰ τῆς δημόδους γυναικείας παιδεύσεως, ἧς αἱ ἐργάτιδες δέον νὰ ὦσι σοφαὶ καὶ γενναῖαι ἱεραπόστολοι στοιχειώδους ἐκπολιτισμοῦ, ἐδῶ ἄς στρέψωσιν ὅλην τὴν ζωηρότητα τῶν πῆθαν αὐτῶν καὶ ὅλας τὰς δραστηρίας αὐτῶν ἐνεργείας!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΣΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΤΑΡΓΟΠΕΡΑΣΜΑ

Στοῦ χρόνου τάργοπέραςμα
ἢ περιπαίχτρα ἢ μοῖρα
θ' ἀλλάξῃ τὴν ἀναίσθητην,
τὴ μαύρη σου ψυχῆ,
καὶ θὰ γυρνᾷς ὅπως γυρνῶ
στῆς ἐρημιαῖς, ἔστα δάση,
καὶ θὰ γυρνᾷς ὅπως γυρνῶ
στά ξένα μοναχί.

Θ' ἀναζητᾷς τὰ πρῶτά σου,
τὰ περασμένα χρόνια
ἢ εὐτυχία ποῦ ἔχασες
θὰ σοῦ ρηχεται στὸ νοῦ,
καὶ μιὰ γωνιά, μικρὴ γωνιά,
δὲ θὰ βρεθῇ γαλάνης
νὰ σοῦ χαρίσῃ ὁ Πλάστης μας
ἔστα βάθεια τούρανοῦ.

Μαρίκα Πίπιζα

Ἀθήναι 8δριος 1903

CHATEAUBRIAND

RENÉ

Ἄφριχθεις παρὰ τῆ Ἀγρία φυλῆ τῶν Natchez⁽¹⁾ ἠναγκάσθη ὁ Ρενέ, συμμορφούμενος πρὸς τὰ ἦθη τῶν ἰθαγενῶν Ἰνδῶν, νὰ νυμφευθῆ σύζυγον. Ἄλλ' οὐδόλως ἔζη μετ' αὐτῆς. Κλίσις μελαγχολικὴ τὸν παρέσυρεν εἰς τὰ βάθη τῶν δασῶν διήρχετο μόνος ἐκεῖ ἡμέρας ὀλοκλήρους καὶ ἐφαίνετο ἄγριος μεταξὺ τῶν ἀγρίων.

Ἐκτός τοῦ Σάκτα, τοῦ θεικοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ πάτερ Σουήλ, ἱεραποστόλου ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Ροζαλίας,⁽²⁾ εἶχε παραιτηθῆ πάσης μετὰ πάσης μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιμιξίας.

Οἱ δύο αὐτοὶ γέροντες ἐξήσκουν μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του. Ὁ πρῶτος δι' ἐπισκευαίας τίνος καὶ χάριτος, ὁ δεύτερος τούναντιον δι' ἐσχάτης αὐστηρότητος.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ κυνηγίου τοῦ κάστορος, καθ' ἣν ὁ τυρλὸς Σαχῆμ διηγήθη τὰς περιπετείας του εἰς τὸν Ρενέ, οὗτος οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν ἰδικῶν του.

Ἐν τούτοις ὁ Σάκτας καὶ ὁ ἱερὰπὸστολος, ἐπεθύμουγ διακαῶς νὰ γνωρίσωσι, τίνος ἕνεκα αἰτίας Εὐρωπαϊκῆς εὐγενῆς ἤχθη εἰς τὴν παράδοξον ἀπόφασιν νὰ ἐνταχθῆ ἐντὸς τῶν ἐρήμων τῆς Λουιζιάνας.

Ὁ Ρενέ παρουσίαζε πάντοτε ὡς αἷτιον τῆς ἀρνήσεώς του ὅτι ὀλίγον ἐνδιέφερον ἡ ἱστορία του, ἥτις περιωρίζετο, ἔλεγεν, εἰς μόνον τὴν ἱστορίαν τῶν σκέψεων καὶ τῶν αἰθημάτων του.

— Ἄ' Ὅσον ὁμῶς ἀφορᾷ τὸ συμβάν, ὅπερ μετ' ἠνάγκασε ν' ἀναχωρήσω εἰς Ἀμερικὴν, προσέθετεν, ὀφείλω νὰ τὸ ἐνταχθῶ εἰς αἰωνίαν λήθην.»

Ἐτη τινὰ διέρρευσαν τοιοῦτοτρόπως χωρὶς νὰ δυνηθῶσιν οἱ γέροντες νὰ τῷ ἀποσπάσωσι τὸ μυστικόν.

Μία ὁμῶς ἐπιστολή, ἣν ἔλαβεν ἐξ Εὐρώπης διὰ τοῦ γραφείου τῶν ἐξωτερικῶν Ἀποστολῶν, ἐπηύξησεν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν θλίψιν του, ὥστε ἀπέφυγε καὶ αὐτοὺς τοὺς γρηγοῦς φίλους του.

Ἐνεκ τούτου διακαέστερον ἐπεθύμου νὰ τὸν

1) Ἀγρία φυλῆ ἐν Ἀμερικῇ παρὰ τὴν Μισσισιπῆν.
2) Γαλλικῆς ἀποικίας ἐν τοῖς Natchez

πιέσωσι, ἵνα ἀνοίξῃ εἰς αὐτοὺς τὴν καρδίαν του, καὶ πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθησαν τόσην γλυκύτητα, καὶ ἐπιβλητικότητα, ὥστε ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν των. Ἐξέλεξε λοιπὸν μετ' αὐτῶν ἡμέραν ἵνα τοὺς διηγήθῃ, ὅχι τὰς περιπετείας τῆς ζωῆς του, ἀφ' οὗ δὲν εἶχε δοκιμάσῃ καθόλου τοιαύτας, ἀλλὰ τὰ μυστικὰ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς του. Τὴν 21 τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, ὃν οἱ ἄγριοι καλοῦσι «σελήνην τῶν ἀνθίων» ὁ Ρενέ ἐπορεύθη εἰς τὴν καλύβην τοῦ Σάκτα. Ἐδῶτε τὸν βραχίονά του εἰς τὸν Σαχῆμ καὶ τὸν ὠδήγησε κάτωθεν μεγάλου δένδρου καλουμένου σκάρφκ, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Μισσισιπῆ. Ὁ πάτερ Σουήλ δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς συαντήσεως.

Ἡ αὐγὴ ὑπέφωσκεν. Εἰς ἀπόστασιν τινα ἐν τῇ κοιλάδι ἐρρίνετο τὸ χωρίον τῶν Natchez μετὰ τὸ ἐκ μωρεῶν δάσος του καὶ τῶν καλυβῶν, αἰτίνες ὁμοιάζον πρὸς κυψέλας μελισσῶν.

Ἡ Γαλλικὴ ἀποικία καὶ τὸ φρούριον τῆς Ροζαλίας ἐφαίνοντο δεξιόθεν παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Σκηναί, οἰκίαι κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκτισμέναι, φρούρια νεωστὶ ἐγειρόμενα, γαίτι ἀρτίως καλλιεργημέναι πλήρεις μαύρων, ὄμιλοι λευκῶν καὶ Ἰνδῶν, παρουσίαζον ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ διαστήματι τὴν ἀντίθεσιν τῶν κοινωνικῶν καὶ ἀγρίων ἠθῶν.

Πρὸς ἀνκτολὰς εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνογραφίας, ὁ ἥλιος ἤρχιζε νὰ φαίνεται μεταξὺ τῶν ἀπορρώγων βράχων τῶν Ἀπαλλακίων ὄρεων, αἰτίνες ἐξωγραφίζοντο ὡς κυαναὶ χαρακτῆρες εἰς τὰ περίχρυτα ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Πρὸς δυσμὰς ὁ Μισσισιπῆς ἐκύλιε τὰ ὕδατά του ἐν μεγαλοπρῶπῃ σιγῇ σχηματίζων τῆς εἰκόνας τὸ περιθώριον μετ' ἀκατανοήτου μεγαλείου.

Ὁ νέος καὶ ὁ ἱεραπόστολος ἐθαύμασαν ἐπὶ τινα χρόνον τὴν ὠραίαν ταύτην σκηνογραφίαν, οἰκτερόντες τὸν Σαχῆμ μὴ δυνάμενον πλέον ν' ἀπολαύσῃ αὐτῆς. Μετὰ ταῦτα ὁ πάτερ Σουήλ καὶ ὁ Σάκτας ἐκάθησαν ἐπὶ τοῦ χόρτου παρὰ τὰς ῥίζας τοῦ δένδρου. Ὁ Ρενέ ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν δύο καὶ μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν, ὁμιλήσῃ τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς γρηγοῦς φίλους του.

— Ἀρχόμενος τῆς ἱστορίας μου δὲν δύναμαι ν' ἀπαλλάξω ἑμαυτὸν αἰσθήματος ἐντροπῆς τίνος.

Ἡ εἰρήνη τῶν καρδιῶν σας, ὦ σεβάσμιοι γέροντες, καὶ ἡ γαλήνη τῆς περὶ ἐμὲ φύσεως μὲ κάμνουσι νὰ ἐρυθριῶ διὰ τὴν ταρχῆν καὶ τὴν ἀνησυχίαν τῆς ψυχῆς μου. Πόσοι θέ με λυπηθῆτε! πόσον αἰ αἰώνιαι ἀνυσυχαί μου θὰ σας φανῶσιν ἐλεειναί! Σαῖς οἱ ἐξαντλήσαντες ὅλας τὰς λύπας τῆς ζωῆς, τί θὰ σκεφθῆτε περὶ νέου ἄνευ δυνάμεως καὶ ἄνευ ἀρετῆς, ὅστις εὐρίσκει ἐν ἑαυτῷ τὴν βλάσανόν του καὶ ὅστις δὲν δύναται σχεδὸν νὰ παραπληθῆται, εἰμὴ διὰ τὰ κκά, ἄτινα προξενεῖ αὐτός εἰς ἑαυτόν.

Ἄλλοίμοιον! μὴ τὸν καταδικάζετε ἐπιμωρήθη πάρα πολὺ.

Ἡ εἰς τὸν κόσμον ἔλευσίς μου, ἐγένετο αἰτία θανάτου εἰς τὴν μητέρα μου· μ' ἔσυραν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς διὰ τοῦ σιδήρου.

Ἐἶχον ἀδελφόν, ὃν ὁ πατήρ μου ἠτύχησε διότι ἔβλεπεν ἐν αὐτῷ τὸν πρεσβύτερον υἱόν του. Ἐγὼ δὲ παραδοθείς ἑνωρὶς εἰς ξένας χεῖρας ἀνετράφημ μακρὰν τῆς πατρικῆς στέγης. Ἡ ἰδιοσυγκρασία μου ἦτο ὀρμητικὴ, ὁ δὲ χαρακτῆρ μου δὲν ἐξισούτο εὐκόλως. Ἄλλοτε θορυβώδης καὶ εὐθύμως ἄλλοτε σιωπηλὸς καὶ θλιβερός, συνήθροίζον περὶ ἐμὲ τοὺς νέους συντρόφους μου, ἔπειτα ἐγκαταλείπων αὐτοὺς αἰρηθῶς ἐπήγαινον νὰ καθίσω κατὰ μέρος, ἵνα θεωρήσω τὸ φεῦγον νέφος ἢ ν' ἀκούσω τὴν βροχὴν πίπτουσαν ἐπὶ τοῦ φυλλώματος.

Ἐκαστὸν φθινόπωρον ἐπανηρχοῦμαι εἰς τὸν πατρικὸν πύργον, κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν, πλησίον λίμνης, ἐν ἀπομακρυσμένη τῇ ἐπρχίᾳ.

Συνεσταλαμένος καὶ στενοχωρημένος ἐνώπιον τοῦ πατρὸς μου, εὐρίσκον τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν μόνον πλησίον τῆς ἀδελφῆς μου Ἀμακλίας. Ἰδέα συνάντησις ἰδιοσυγκρασίας καὶ κλίσεως μετὰ συνήνου στενωῶς μετὰ ταύτης τῆς ἀδελφῆς.

Ἦτο ὀλίγον μεγαλητέρα ἐμοῦ. Ἠρεσκόμεθα ν' ἀνερχόμεθα ἑμῶς τὰς κλιτύς, νὰ πλείωμεν ἐπὶ τῆς λίμνης, νὰ διατρέχωμεν τὰ δάση κατὰ τὴν πτώσιν τῶν φύλλων, περίπατοι ὧν ἡ ἀνάνησις πληρεῖ εἰσέτι ἠδονῆς τὴν ψυχὴν μου.

Ἄ! ὀνειροπολήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας οὐδέποτε ἀπεβάλλετε τὴν γλυκύτητά σας!

Ἄλλοτε ἐβαδίζομεν σιωπηλῶς, ἀκούοντες τοὺς ὑποκόφους μυκηθμοὺς τοῦ φθινοπώρου, καὶ τὸν ἦχον τῶν ξηρῶν φύλλων, ἄτινα ἐσύρομεν θλιβερῶς

ὑπὸ τὰ βήματά μας. Ἄλλοτε ἐν ταῖς ἀθώαις παιδικαῖς μας κατεδιώκομεν τὴν χελιδόνα ἐντὸς τῶν λειμώνων, τὸ ὠρῶνιον τὸζον ἐπὶ τῶν βεβεργμένων λόφων, ἄλλοτε ἐπίσης ἐψιθυρίζομεν στίχους, οὓς μᾶς ἐνέπνευε τὸ θέαμα τῆς φύσεως.

Νέος ἐθεράπευσον τὰς Μούσας οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῇ δρόσῳ τῶν πικρῶν τούτων ποιητικώτερον, καρδίᾳς δεκαεξατοῦς. Ἡ πρωία τῆς ζωῆς ὅπως ἡ πρωία τῆς ἡμέρας εἶνε πλήρης καληρίτητος εἰκόνων καὶ ἁρμονίας.

Τὰ Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτατικὰς ἡμέρας συχναίς ἤκουσα ἐντὸς τοῦ μεγάλου δάσους διὰ μέσου τῶν δένδρων τὸν ἦχον τοῦ μεμακρυσμένου κώδωνος προσκαλοῦντα εἰς τὸν νκὸν τὴν ἀνθρώπων τῶν ἀγρίων.

Στηριζόμενος ἐπὶ νορμοῦ πτελέας ἤκουον ἐν σιωπῇ τὴν ψίθυρον τοῦτον τὸν προσκαλοῦντα τὴν εὐτεθεικν. Ἐκείτη δόνησις τοῦ χαλκῶ ἐφίρειν ἐν τῇ ἀρσει ψυχῆ μου τὴν ἀθωότητα τῶν ἀγροτικῶν ἠθῶν, τὴν γαλήνην τῆς μανξίας, τὸ θέλημα τῆς θρησκείας καὶ τὴν ἀποτρόπαιον μ. λεγχολίαν τῶν ἀνκμήσεων τῆς πρώτης μου ἡλικίας.

Ἄ! ποία καρδίκα οὕτω διαπεπρασμένη δὲν ἀνεσκήρτησεν ἐν τῷ ἦχῳ τῶν κώδωνων τῆς γενεθλίου χώρας, τῶν κώδωνων τοῦ τῶν, οἵτινὲς δονοῦνται ἐν χερσὶ ἐπὶ τοῦ λίκνου τοῦ ἀνθρώπου οἵτινες ἀνήγγειλον τὴν ἔλευσιν του εἰς τὴν ζωὴν, οἵτινες ἐσημείωσαν τὸν πρῶτον κτύπον τῆς καρδίας του, οἵτινες διεκέρυξαν εἰς ὅλα τὰ περίχωρα τὴν ἀγίαν χερὰν τοῦ πατρὸς του, τὰς λύπας καὶ τὰς ἀνεκφάστους χαρὰς τῆς μητρός του! Πάντα εὐρίσκοντι ἐν ταῖς γοητευτικαῖς αὐταῖς βεμβασμοῖς, εἰς οὓς μᾶς βυθίζει ὁ θόρυβος τοῦ κώδωνος τῆς γενεθλίου γῆς. Θρησκεία, οἰκογένεια, καὶ τὸ λίκνον καὶ ὁ τάφος, καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ Ἀμακλία καὶ ἐγὼ ἀπελαμβάνομεν περισσύτερον πικρὸς ἄλλου τῶν σοβαρῶν καὶ τρυφερῶν τούτων ἰδῶν, διότι εἶχομεν ἀμφότεροι, ὀλίγην θλίψιν ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας, κατέχοντες αὐτὴν ἐκ τοῦ θεοῦ καὶ ἐκ τῆς μητρός μας.

Ἐν τούτοις ὁ πατήρ μου προσεβλήθη ὑπὸ ἀσθενείας, ἥτις τὸν ὠδήγησεν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὸν τάφον. Ἐξέπνευσεν ἐντὸς τῆς ἀγκάλῃς μου.

Ἐμαθον δὲ νὰ γνωρίζω τὸν θάνατον ἐπὶ τῶν

χειλιών ελπίου, ὅστις μοι εἶχε δώσει τὴν ζωὴν.
Ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ ὑπῆρξε μεγάλη· διατηρεῖται εἰσέτι.

Πρώτην ἤδη φορὰν ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς παρουσιάσθη καθαρῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Δὲν ἠδυνήθην νὰ πιστεύσω ὅτι το ἄψυχον αὐτὸ σῶμα ἦτο δημιουργὸς τῆς ἐν ἐμοὶ σκέψεως. Ἡσθάνθην ὅτι ὤφειλε νὰ προέρχεται αὐτὴ ἐξ ἄλλης πηγῆς καὶ ἐν ἀγίᾳ λύπῃ, ἣτις ἐπλησίαζε πρὸς χαρὰν, ἠλπίζον νὰ συνενωθῶ ἡμέραν τινὰ μετὰ τοῦ πνεύματος τοῦ πατρὸς μου.

Ἐτερον φαινόμενον μοι ἐπεβιβαίωσε ταύτην τὴν ὑψηλὴν ιδέαν.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πατρὸς μου εἶχον λάβῃ ἐν τῷ φερέτρῳ κατὰ τὸ ὑψηλόν.

Διὰ τί τοῦτο τὸ ἐκπληκτικὸν μυτήριον δὲν θὰ ἦτο ἡ ἐνδειξις τῆς ἡμετέρας ἀθανασίας; Διατί ὁ θάνατος ὁ τὰ πάντα γινώσκων, δὲν ἠθέλεε χαράξει ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ θύματός του τὰ μυστήρια ἄλλου σύμπαντος; Διατί δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐντὸς τοῦ μνημείου μέγχι τὸ ὄραμα τῆς αἰωνιότητος;

Ἡ Ἀμαλία, καταβεβλημένη ἐκ τῆς λύπης, ἦτο ἐντὸς πύργου τινός, ὅπουθεν ἤκουσε ν' ἀντηχῶσιν ὑπὸ τοῦ θύλου· τοῦ γοητικοῦ φρουρίου τὸ ἄσμα τῶν ἱερέων τῆς κηδείας καὶ οἱ ἤχοι τοῦ πενθίμου κώδωνος.

Συνώδευσα τὸν πατέρα μου εἰς τὸ τελευταῖον τοῦ ἄνυλον.

Ἡ γῆ ἐπανεκλείσθη ἐπὶ τοῦ πτώματός του ἡ αἰωνιότης καὶ ἡ λήθη τὸν ἐπίεσαν δι' ὅλου των τοῦ βάρους. Τὴν ἰδίαν μέγχιτα ἐπέσαν ὁ ἀδιάφορος ἐπάτει ἐπὶ τοῦ μνήματός του.

Ἐξαιρέσει τοῦ υἱοῦ του καὶ τῆς θυγατρὸς του, ἦτο ὡς νὰ μὴ εἶχεν ὑπάρξει ποτέ.

(Ἐλεται συνέγεια)

Ἐρ Ἰωαννίνοισ.

Ἰω. Ἀλ. Χαρισιάδης

Η ΑΓΑΠΗ

Α'.

Ἐτὸν ἠολωμένον οὐρανὸν
ἀπ' τῆς βραδυᾶς τὴν καταχνιά,
ὁποῦ σκεπάζει τὸ βουνὸ
σὰν κάτασπρο σινδόνι,
παλαιοῦ καιροῦ ὠμορφονὰ
λευκῆ-λευκῆ σὰν χιόνι
ἀπὸ τὰ βάθη ἄλλου κόσμου
προβάλλει ἐμπρὸς μου
κι' ἄλλης ζωῆς χαρὰς μου ξεδιπλόνει.

Νεραίδα, γέννημα τοῦ νοῦ,
τῆς φαντασίας ἀστραπῆ
εἰς τὰ θολὰ τάντικρουνοῦ
βουνοῦ τὰ μονοπάτια
περιπλανᾶται σκυθρωπῆ . . .
Τὰ ὀλόφωτά της μάτια
πέρα ὅς πόλεις ὄλο στρέφει,
'ποῦ καπνοῦ νέφην
βγαίνουν ἀπὸ καλύδαις καὶ παλάτια.

Σὲ κρυσταλλένου ποταμιοῦ
τὴν ὄχθη προχωρεῖ σιγὰ
καὶ μ' ἐλαφρόδα κάλαμιου
τὸ λιγερὸ κορμὶ της
μέσ' ἔστον καθρέφτη τους λιγᾶ
καὶ βλέπει τὴν μορφή της·
κι' ἐνῶ τὰ κάλλι της θαυμάζει,
ἀναστενάζει
κι' εἶν οὐρανοῦ πνοὴ οἰστεναγμοὶ της

Μεσ' τῶν ματιῶν τῆ χρυσαυγῆ,
ἔστο πρόσωπο τὸ λαμπερό.
ποῦ τῆς ψυχῆς της τὴν στοργὴ
πρὸς ὄλους ξεσκεπάζει,
πικρὸ παράπονο θωρῶ . . .
Γιατὶ νάναστενάζει;
Γιατὶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ γυρνάει;
τί νὰ ζητᾷ
ἀπὸ ταῖς πόλεις, ποῦ γλυκοκυτάζει;

Ἐρωτῶ τριγύρω τὰ βουνά,
τάστέρια, τὸν ὠκεανό,
τὰ κύματα τὰ γαλανά,
μὴ ξεύρουν τὴν Παρθένα . . .
Σὰν ἀπὸ τόπο μακρυνὸ
τραγούδια πικραμένα,
θαρρεῖς, βογγοῦνε' ἐστὴν ψυχῆ μου
κατάντικρύ μου
ὁποῦ μοῦ λέγουν ὄλα μαζωμένα:

Πανώρηα κόρη τοῦρανοῦ,
λάμπει τῶν ἀστρῶν του ἀγνή,
αὐτὴ τοῦ Ἀθανάτου Νοῦ
μονάχη θυγατέρα,
πνοὴ του, ποῦ ζωογονεῖ,

Ἡ Ἀγάπη εἶν' ἐκεῖ πέρα . . .
Τὴν ἔστειλ ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του
στὴ γῆ σας κάτου
μὲ τοῦρανοῦ νὰ τὴν δροσίζη ἀέρα.
«Καὶ σεῖς; . . . ἂ! δὲν ἀκοῦτ' ἐκεῖ
ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλῆα
νὰ ψάλλ' ἡ κόρη ἡ μαγικὴ
καὶ νὰ ζητῆ βοήθεια;
«— Ἀπ' τοῦρανοῦ τὴν ἀγκαλιά
ἀπ' τὰ θερμά του στῆθια
μ' ἔστειλ' ὁ μέγας μου Πατέρας
ἔς αὐτῆς τῆς σφαιρας
τὸ πρόσωπο νὰ ρίξω φῶς, Ἀλήθεια.

«Ἄχ! τὴ δική σας ἀγκαλιά
ἀνοιξατέ μου πειά, θνητοί!
θὰ σᾶς ζεστάνω μὲ φιλιὰ
ὀλόδροσα, οὐράνια . . .
Κοντὰ μου θᾶνε περιττῆ
ἐστὸν κόσμον ἢ ὀρφάνια
Μιὰ μου πνοὴ πόνους καὶ μίσην
θ' ἀποκοιμίση
καὶ θὰ σᾶς στέφω μὲ χρυσᾶ στεφάνια . . .

«Στὸ κάθε λάθος τῆς ψυχῆς,
ἔς τὴν κάθε πονηρὰν ὀρμὴν
θὰ βροῦτε δρόσο προσευχῆς
καὶ πόθων περιφάνεια.
τῆς γῆς τὴν ὄψιν τὴν χλωμὴν
θὰ κάνω χώρα οὐράνια . . .
Ἄχ! πάρτε με στὴν ἀγκαλιά σας,
κάθε γωνιά σας
νὰ στέφω μὲ χρυσόπλεχτα στεφάνια» . . .

Β'.

Ἡ Ἀγάπη, κόρη τοῦρανοῦ,
τῆς φαντασίας ἀστραπῆ,
εἰς τὰ θολὰ τάντικρουνοῦ
βουνοῦ τὰ μονοπάτια
πλανᾶται ἀκόμα σκυθρωπῆ . . .
τὰ ὀλόφωτά της μάτια
ἔσταῖς χώραις μας μὲ πόνο στρέφει,
ποῦ μαῦρα νέφην
παθῶν χτυποῦν καλύδαις καὶ παλάτια.

Καὶ ψάλλει ἀκόμα ἐδῶ κ' ἐκεῖ
ἡ κόρη μ' ἀπειρο καθμὸ . . .
Ἦ! τί οὐράνια μουσικὴ,
τί φῶς ἐστὸ πρόσωπό της!
Ναί! ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ
νὰ ἔχ' ἢ ἀνθρωπότης
παρὰ νὰ βρῆ φῶς καὶ ἀλήθεια
ἔς αὐτῆς τὰ στῆθια
καὶ νὰ γενῆ ἢ γῆ κράτος δικό της! . . .
Χρ. Χ Συμβουλίδης.
Ἐρ Οἰρή 1903

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Διςχυρίζονται, ὡ φίλοι ἀνγνωστοὶ τῆς πιστοῦστας μοι φίλης «Βοσπορίδος», τινὲς τῶν συναδελφῶν μοι Ἰατρῶν ὅτι ἐληθῶς σήμερον τελοῦνται θαύματα εἰς ἱεροὺς τόπους τῶν χριστιανῶν. καὶ ὡς παράδειγμα ἀναφέρουσι τὴν νῆσον Τήνον, ἐν ἣ νὰς τῆ: Θεοτότου, ἐνὶ κατ' ἕκαστον ἔτος — κατὰ τὴν μεγάλην ἐορτὴν, δι' ἡμᾶς τοὺς ὀρθόδοξους χριστιανούς, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ — πολλοὶ πυκνάζουσι προσκυνηταί. Οὐχ ἦττον τὰ θαύματα ταῦτα, λέγουσι, δὲν τελοῦνται διὰ τῆ: θείας δυνάμεως, ἀλλὰ διὰ τῆς πίστεως τῶν ἀσθενῶν. Μνημονεύουσι δὲ καὶ τοῦ Chariot ὡς θεραπεύσαντος μοναχὴν παραλυτον διὰ λόγου μόνον ἡ ἀσθενὴς εἶχε πίστιν καὶ πεποίησεν ἐπὶ τῆς θεραπευτικῆς αὐθεντίας καὶ τῶν δυνάμεως τοῦ ἐαυτῆς θεραπευτοῦ ἱατροῦ.

Ἐπὶ τῇ δόθεισῃ ἡμῖν ταύτῃ εὐκλείᾳ θὰ ἐξετάσωμεν σήμερον ἐπιστημονικῶς τὸ ζήτημα ἐν σχέσει πρὸς τὴν θεραπευτικὴν, καὶ ἐν πάσῃ σαφείᾳ, καὶ διὰ κλινικῶν ἐπι παραδειγματῶν, ὥστε καὶ μὴ μεμυημένοι τὰ τῆς ἱατρικῆς νὰ δύνανται νὰ κρίνωσιν ἀσφαλῶς ποῖα νοσήματα αὐτομάτως ἰῶνται δι' ἰδίας ιδιότητος ἢ δυνάμεως τοῦ ἐγκεφάλου, ἀνευ ξένης ἄλλης ἐπεμβάσεως, καὶ ποῖα εἶναι ἀνίκα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ ἰατρικῆς μόνον διὰ τῆς θείας ἐνεργείας, ἀντιλήψεως, καὶ δυνάμεως.

Πρὸ δεκαπενταετίας πρῶτον οἱ Chariot καὶ Bernhéim Γάλλοι καθηγηταί τῆς Νευρολογίας, ὁμῆν περιώνυμος καταστάς διὰ τὰς πολλὰς μελέτας καὶ ἀνακαλύψεις εἰς τὸ ἐν Παρισίοις μέγιστον

νοτοκομειον τῆς Σπλιετιέρης, ὁ δὲ ἐν τῇ πόλει τοῦ Βορείου Γαλλίας Nancy λίαν εὐδοκίμως διδάσκων ἔτι, ἐφήρμυσαν τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ τῆ ὑποβολῆν ὡς μέσον θεραπείας εἰς νευροπαθῆ άτομα. Διότι μόνον οἱ νευροπαθεῖς εἶτε αὐτομάτως ὑπνωτιζόμενοι διὰ τῆς αὐτουποβολῆς, εἶτε ἐπὶ παρουσίᾳ ἄλλου διὰ τῆς ὑποβολῆς ἀπαλάσσοντο ἐκ φανταστικῶν συνήθως νοσημάτων τοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς ὁ καθεξῆς λόγος θ' ἀποδείξει.

Καὶ δὴ ἐν πρώτοις προκαταρκτικῶς ἄς γνωρίσωμεν τοῖς φίλοις τῆς περισπουδάστου μοι αὐτοσπορίδος ἀναγνώσταις ὅ,τι περὶ τοῦ ὑπνωτισμοῦ σήμερον ἡ ἐπιστήμη διδάσκει, ὡστε καὶ ἀσφαλῆ, εἰ καὶ περιληπτικῆν γνῶσιν νὰ κατέχωσι περὶ τῶν αὐτομάτως ἐνεργουμένων ἐκάστοτε ἐν τῇ θεραπευτικῇ κλινικῇ τῶν ισοκομειῶν ἢ ἰδιωτικῶν ἰατρειῶν ἰάσεων, τὰς ὁποίας χαρακτηρίζουσι ὡς θαύματα.

Ὁ ἐν Nancy ῥηθεὶς καθηγητῆς Bernheim καὶ ἤδη πρύτανις τῶν ἐν Γαλλίᾳ νευρολόγων μετὰ τὸν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀποθανόντα Charcot, ὡς πρόεδρος τοῦ πρὸς τετραετίας συγκροτηθέντος ἐν Μονπελλιέ συνεδρίου τῶν Γάλλων ἰατρῶν ἐξεφώνησεν ἐιακτικῆρον λόγον ζωηρῶς χειροκροτηθέντα περὶ τῶν συναδέλφων ἀκρατῶν. Ἰδοὺ δὲ πῶς καὶ περὶ ὑπνωτισμοῦ ἀπεφάνθη ὁ παντὸς ἄλλου κλινικοῦ καὶ θεραπευτοῦ ἀρμοδιώτερος εἰς τοῦτο: Ἄ Ἰατρική, ἔλεγε σὺν τοῖς ἄλλοις ὁ ῥήτωρ, τείνει ἤδη νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἅπαντα τὰ φαινόμενα τὰ ἐπιλεγόμενα. Ὑπνωτικά ὑφίστανται ἄνευ ἐιδικῶν χειρισμῶν, ἄνευ δηλονότι μηχανισμοῦ, ἄνευ ὑπνωτισμοῦ, ἄνευ ὕπνου. Τὰ φαινόμενα ταῦτα εἶνε λειτουργία φυσιο.λογικῆς ιδιότητος τοῦ ἐγκεφάλου τῆς λεγομένης ὑποβολιμότητος, ἢ ὁποία δύναιται νὰ τεθῆ εἰς ἐνέργειαν ἐν καταστάσει ἐγρη ὀρεως. »

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω αὐθεντικῆν γνώμην περὶ ὑπνωτισμοῦ παρ' ἐγκρίτου διδασκάλου καὶ κλινικοῦ, προσδιορίσωμεν καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ ὡς γεγοός.

Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ ἀξιοπίστως ὅτι ἐγένοντο καὶ ἤδη τελούνται ἐν τῇ παγκοσμίᾳ τῶν αἰῶνων ἐξελίξει καὶ γεγονότα τινὰ ὑπερφυσικά. Καὶ ὡς τοιοῦτο χαρακτηρίζεται τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ ἀνεπίσσεται παρὰ τοὺς παθολογικούς, φυσιο.λογικούς, ἱστορικούς καὶ ἐν γένει βιο-

λογικούς νόμους, τοὺς διέποντας τὰ ὀργανικὰ ὄντα. Τοῦτέστι θαῦμα ἐν τῇ θεραπευτικῇ κλινικῇ εἶνε ἡ ἰασις νοσήματος ἀνιάτου ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης κηρυττομένου, ἢτοι νοσήματος προερχομένου ἐξ ὀργανικῆς βαθείας τῶν ροσοῦτων μελῶν ἀλλοιώσεως καὶ οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τῶν νευρώσεων καὶ ψυχῶσεων ἔχοντος, νοσήματος φύσεως μικροβιολογικῆς, φλογιστικῆς καὶ ἐξ ἐκφυλίσεως τῶν προεβλημένων κυττάρων τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ ἰασις ἐπὶ παραδείγματι τῆς ἡμιπληγίας συνεπεῖα αἱμορραγία τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ ὁποῦ τὰ κύτταρα διὰ τῆς φλογώσεως καὶ μηχανικῆς τοῦ αἵματος πίεσεως ἐξεφυλίθησαν, ἢ δὲ παράλυσις καὶ καὶ σπασμωδικὴ τῶν παραλύτων μελῶν κατάστασις ἀπέβη διαρκῆς, μόνιμος καὶ ἀνιάτος ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, ἢ ἰασις, λέγω, αὕτη εἶνε Θαῦμα ἐν τῇ θεραπευτικῇ κλινικῇ, διότι—καθόσον μέχρι σήμερον τοῦλάχιστον θεραπευτικῶς γνωρίζει ἡ ἐπιστήμη—τελείται παρὰ τοὺς γνωστούς κλινικούς, ὑγιεινοὺς, θεραπευτικούς κανόνας διὰ τῆς Θείας καὶ ὑπερφυσικῆς δυνάμεως.

Τούτου γνωσθέντος ἴδωμεν ἤδη κατὰ πόσον ἀληθεύει ὁ δισχυρισμὸς τῶν συναδέλφων μοι ἐκείνων, οἵτινες φρονοῦσιν ὅτι ἡ πίστις τοῦ ἀσθενοῦς ἐπὶ τὸν ἰατρὸν τοῦ θεραπεύει τὸν ἀνιάτως πάσχοντα παράλυτον, ἢ ἄλλως κακῶς σωματικῶς ἔχοντα, καὶ οὐχὶ ἡ ἐξ οὐρανοῦ ἐνέργεια.

Ἡ οἰκτρὰ πλάνη ἐνίων τῶν περὶ τὴν φυσιο.λογίαν καὶ παθολογίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐνασχολουμένων ἐγκείται εἰς τὴν ἄρνησιν ἢ παραγνωρίσιν τῆς ἐν ἡμῖν ψυχῆς, ἐν ᾗ κυρίως ἡ ψυχὴ ἄρχει ἐφ' ὅλων τῶν λειτουργιῶν ὡς καὶ ὁ ἀνωτέρω σοφὸς Bernheim παρατηρεῖ, τοῦ ὀργανισμοῦ μας κατὰ φύσιν ἢ παρὰ φύσιν ἔχοντος. Διὰ τοῦτο ἔργον ἀρτίου καὶ ἐπιστήμονος θεραπευτοῦ νὰ διακρίνη ψυχολογικῶς τὰς λειτουργίας καὶ ἀνωμαλίας τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡ ψυχὴ ἐμφανῶς ἐμβάλλει τὴν σφραγίδα αὐτῆς. Ἄλλ' οἱ λογικῶς παραπαλόντες καὶ ἐπιστημονικῶς ἄρα ὑποσκάζοντες ἐν τῇ ἐκτιμῆσει τῶν κλινικῶν φαινομένων συγχέουσι τὰς δύο ταύτας φύσεις τοῦ ἀνθρώπινου βίου καὶ πειρῶνται ν' ἀφομοιώσωσιν ἐν τῇ θεραπευτικῇ τὰ ἑτερογενῆ καὶ ἀσυμβίβαστα, οἷα ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα. Ἡ ψυχὴ καθὸ πνεῦμα εἶνε ἐκτὸς τῆς ὕλης, εἶνε οὐσία μὴ ὑποκειμένη εἰς τὰς πειραματι-

κὰς τῆς ἐπιστήμης ἐρεύνας. Ἐνεργεῖ ὁμως διὰ τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, μάλιστα δὲ διὰ τοῦ ἐγκεφάλου, ὅστις ἐν τῷ ἀνθρώπῳ κέκτρηται διὰ τοῦτο καὶ ἰδίως φυσιο.λογικῶς ἀρετῆς, τὰς ὁποίας δὲν ἀπαντῶμεν εἰς τὰ κατωτέρως τάξεως θνητόψυχα ζῶα. Μία δὲ ἐκ τῶν ἐξόχων φυσιο.λογικῶν ἀρετῶν τοῦ ἡμετέρου ἐγκεφάλου εἶνε καὶ ἡ Ὑποβολιμότης, ἢ ὁποία κατόπιν ψυχικῆς τινος διεγέρσεως καὶ ἰσχυρᾶς ἐπὶ τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων ἐπιδράσεως αὐτομάτως ἰάται ὑστερικὰ καὶ ἐν γένει νευροπαθῆ άτομα. Ἐνταῦθα—καὶ ἄς ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν τούτο—ὁ ἐγκέφαλος καὶ ἐν συνόλῳ τὸ νευρικὸν σύστημα οὐδεμίαν ὀργανικὴν ἀλλοίωσιν πάσχει. Νόσημα, δηλονότι, ἀνιάτον φλογιστικόν, ἢ ἐκ μικροβίων προερχόμενον δὲν ὑφίσταται. Ὑπάρχει ἀπλῶς διαστροφή περὶ τὴν ψυχολογικὴν λειτουργίαν τοῦ ἐγκεφάλου. Σαφέστερον εἰπεῖν, ὁ ὑστερικός, καὶ πᾶς ἄλλος πρόμοιος αὐτῷ νευροπαθῆς δὲν πάσχει κυρίως σωματικῶς ἀλλὰ διανοητικῶς. Ὁ δὲ Δημιουργὸς ἐν τῇ πανσοφίᾳ τοῦ ἐπρόκισε τὸν ἐγκέφαλόν μας διὰ τῆς ὑποβολιμότητος, δυνάμει τῆς ὁποίας τὸ κατ' ἐξοχὴν τοῦτο ὄργανον τῆς ψυχῆς ἀποβάλλει τὸ ἴδιον ἐαυτοῦ ἐνσκήψαν φανταστικὸν τοῦ ὀργανισμοῦ νόσημα, καὶ ἐπαναφέρει εἰς τὴν κατὰ φύσιν τροχίαν τὴν ψυχολογικὴν αὐτοῦ ἐκτροχίασιν, ἥτις ἡμαρτημένως τέως καὶ παθολογικῶς διηρμήνευε τὰς ἐνδομύχους διαθέσεις τοῦ ἐγὼ πρὸς τὰ ἐκτὸς τούτου.

(Ἀκο.λουθεῖ)

Ξενοφ. Πα. Μιχαὴλ ἰατρός

Ἐν Λειβαδίῳ

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΜΟΥ

Ξεύρεις μὴν εὐμορφῆν γωνιὰ
βαθεῖα μέσ' ἔς τὸ λειβάδι,
ποῦ ποταμάκια δροσερὰ
πᾶν κ' ἔρχονται μὲ χάδι,
καὶ ἡ ἰτιάς μυρολογοῦν
σκυρμέναις ἐκεῖ πέρα,
ἐνῷ χιλιάδες λούλουδα
μυρόνουν τὸν ἀέρα ;
Σ' αὐτῇ τὴν εὐμορφῆν γωνιὰ
εὐρίσκεται τὸ μνήμα
τῆς κόρης μου. . . Τί κρῖμα !

Χῶμα μονάχα ταπεινὸ
καὶ μερικὰ στεφάνια
χωρὶς στολίδια τεχνικὰ
καὶ δίχως περηφάνεια
στολίζουν τὸ ἀνέγγιχτο
πεντάμορφό της σῶμα,
ὅπου θαρρεῖς μοσχοβολᾷ
καὶ μεσ' ἔς τὸν τάφο ἀκούα.
Καὶ δίπλα της ἕνα Σταυρὸ
ἢ πίστις ἔχει στήσει
Ἵψηλὸ σὰν κυπαρίσσι.

Κ' ἐγὼ πατέρας δύστηχος
καὶ καταρνηνωμένος
ἀγάλι' ἀγάλια ξεκινῶ
ἔς τὸ δάκρυ βουτηγμένον
κάθε πουρνὸ δροσόλουστο,
κάθε ὠραῖο βράδου
σ' αὐτὸ τὸ μυστικώτατο
κ' ἀπάρθενο λειβάδι
καὶ πρὸς τὰ βάθη πέρνοντας
τὸ κουρασμένο βῆμα
σιμῶν πρὸς τὸ μνήμα.

Κ' ἐνῷ ἀκουμπῶ κατάχαμα
νεκρὰ τὰ γόνατά μου
καὶ πέφτουνε τὰ δάκρυά μου
πάνω σ' τὰ μάγουλά μου,
κ' ἐνῷ θερμὴ ἢ προσευχὴ
μοῦ φεύγει ἀπ' τὰ στήθη,
μοῦ φαίνεται ἡ κόρη μου
πῶς ἐξαψῆν' ἀνεστῆθη,
ἦλθε κοντά μου πρόσχαρην,
μοῦ χάιδεψε τὰ χέρια
κ' ἐχάθη πρὸς τὰστέρια.

Κωνστ. Ν. Καλλίνικος.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

ΤΣΕΛΚΑΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. τεύχος)

Τὸ ἐρυθρόν, ἀγαθόν, ἄμα δὲ καὶ πονηρὸν
πρόσωπον τοῦ φύλακος προσηπάθει νὰ προσλάβῃ
ὄψιν αὐστηράν, δι' ὅπως ἐξωγνώθη, ἐγένετο στρογγύ-
λον, κπτέρυθρον, ἐκίνει τὰς ὀφθαλμοὺς του, ἤνοιξεν ὑ-
περμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἦτο πολὺ γελοῖον.

— Σοῦ εἶπα ἔς τὸν λιμένα νὰ μὴ ἔρχεσαι. Θά σου σπάσω τὰ πλευρά ! Καὶ σὺ πάλιν ἔρχεσαι ! ἀσπληγῶς ἐφώναζεν ὁ φύλαξ.

— Γεῖά σου ! Συμεώνιτις ! Ἀπὸ καιρὸ δὲν εἶδαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. — ἄτρεχως ἐχειρέτισεν ὁ Τσελκὰς καὶ προέτεινε τὴν χειρὰ του.

— Αἰῶνας νὰ μὴ σε ἰδῶ ! πῆγαινε ! πῆγαινε ! Ἄλλ' ὁ Συμεώνιτις ἐν τούτοις ἐτραγίχθη τὴν προτεινομένην χεῖρα.

— Αὐτὸ νὰ μοῦ πῆς — ἐξηκολούθησεν ὁ Τσελκὰς μὴ ἀπολύων τὴν χεῖρα τοῦ Συμεώνιτις ἐκ τῶν γαμψῶν του δακτύλων καὶ κατὰ τρόπον οἰκειῶν κινῶν αὐτήν.

— Σὺ τὸν Μίσκα δὲν τον εἶδες ;
— Ποῖόν πάλιν Μίσκα ; Κανέναν Μίσκα δὲν γνωρίζω. Ἔλα ! φύγε ἀδελφέ ! Θὰ σε ὁ ἰδῆ ὁ φύλαξ τῆς ἀποθήκης. Ἐκεῖνος σέ . . .

— Τὸν ξανθὸ, μὲ τὸν ὁποῖον τὴν περασμένη φορὰ δούλευε ἔς τὸν «Κοστρομαῦ». . . ἀδικήτως, ἐξηκολούθησεν ὁ Τσελκὰς.

— Ποῦ κλέβεις μαζὶ του. Νά ! ἔτσι νὰ πῆς ! Τὸν πῆγαινε ἔς τὸ νοσοκομεῖο. Τοῦ ἔσπασε τὸ πόδι τὸ σίδηρο, Φύγε ἀδελφέ ὅσο σοῦ λέν μὲ τὸ καλὸ, εἰδεμὴ μὲ τὸ ξύλο θὰ σε στείλω.

— Ἄ ! εἶδες ; καὶ σὺ λές — δὲν τον γνωρίζω τὸν Μίσκα. Νά ! ποῦ τον γνωρίζεις. . . Γιατί εἶσαι τόσο θυμωμένος, Συμεώνιτις ; . . .

— Νὰ γιατί Γρήσκα αὐτὰ δὲν τα πουλεῖς σὲ μένα μόν' πῆγαινε.

Ἡ ὀργὴ κατελάμβανεν ἤδη τὸν φύλακα, ὅστις ῥίπτων ἀνήσυχα περὶ αὐτὸν βλέμματα, προσηλάθει ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά του ἐκ τῶν ἰσχυρῶν χειρῶν τοῦ Τσελκὰς.

Ὁ Τσελκὰς ἡσύχως παρετῆρει αὐτὸν διὰ μέσου τῶν πυκνῶν του ὄφρων, ὑπεμειδίκα καὶ κρυπῶν τὴν χεῖρά του ἐξηκολούθει τὴν ὀμίλειν.

— Μὴ με βιάζης. Ἐγὼ θὰ τὰ πῶ μαζὶ σου ὀλότελα καὶ θὰ φύγω. Ἔ ! λέγε πῶς ζῆς ; . . . Ἡ γυναῖκα, τὰ παιδιὰ — καλὰ ; καὶ ἀπαισιῶς προσηλάθει ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σπινθηροβολουῦντος ὀφθαλμοῦς του καὶ εἰρωνικῶς μειδιῶν, προσέθηκε.

— Ἐγὼ ὅλο θέλω ν' ἄλλω σὲ σένα καὶ ὅλο καιρὸ δὲν βρίζω . . . ὅλο πίνω, νά . . .

— Ἔλα, ἔλα — ἄς τα αὐτὰ. Σὺ . . . Μὴν ἀστεϊεύεται, διάβολε, κοκκαλιάρη. Ἐγὼ ἀδελφέ

πραγματικῶς . . . Μὰ ἐσὺ καὶ ἔς τὰ σπίτια καὶ τοὺς δρόμους εἶσαι ἔτοιμος ἄ κλέψης . . .

— Γιατί ; Καὶ δῶ εἶναι τόσα καλὰ καὶ γιὰ τὴν δικὴ μου καὶ γιὰ τὴν δικὴ σου ζωὴ. Μὰ τὸν Θεὸ μᾶς φθάνουν, Συμεώνιτις. Σὺ, τὰ κοῦς ; πάλι δὴ μπάλες μανιρατούρες ἐκλεψαν. Κύττα Συμεώνιτις, προσεκτικὰ νὰ μὴν πιαστῆς.

Ἡ ἀδιακρισία τοῦ Τσελκὰς ἐτάραξε τὸν Συμεώνιτις. Τρόμος κατέλαβεν αὐτόν οἱ σιελοὶ του ἐτινάσσοντο ἐκτὸς τοῦ σώματός του καὶ κατέβαλε δυνάμεις νὰ εἴπη τι . . .

Ὁ Τσελκὰς ἠλευθέρωσε τὴν χεῖρά του καὶ ἡσύχως ἔτρεψε τοὺς μακροὺς πόδας του πρὸς τὴν πύλην τοῦ λιμένος. Ὁ φύλαξ ἠκολούθει μανιωδῶς ὑβρίζων.

Ὁ Τσελκὰς ἦτο ἠδην εὐθυμὸς· ἐσύριζεν, ἐπέβαλε τὰς χεῖράς του εἰς τὰ θυλάκια τῆς περισκελίδος του καὶ προχωρῶν μὲ βήματα βραδέα ἐλευθέρου ἀνθρώπου ἔριπτε δεξιά καὶ ἀριστερὰ δικτικοὺς λόγους καὶ ἀττίσμούς, εἰ ὅποιοι ἀνταπεθίδοντο ἐπισθὲν του.

— Βλέπεις δά, Γρήσκα, πῶς σε ἐπιτρεῖ ὁ φύλαξ ; Ἐφώναξέ τις ἐκ τῆς ομάδος τῶν ἀχθοφόρων, ὅστινες εἶχον ἤδη γευματίσει καὶ ἀνεπαύοντο ἐξηπλωμένοι κατὰ γῆς.

— Ἐγὼ — εἶμαι ξυπόλυτος μὲ νὰ ποῦ ὁ Συμεώνιτις προσέχει νὰ μὴ πληγῶσω πουθενὰ τὸ πόδι μου. — ἀπήντησεν ὁ Τσελκὰς.

Ἐφθασαν εἰς τὴν πύλην. Δύο φύλακες ἠρέυνησαν εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ Τσελκὰς καὶ ἐλαφρῶς ὤθλησαν αὐτὸν εἰς τὸν δρόμον.

— Μὴ τον ἀφήνετε ! ἐφώναζεν ὁ Συμεώνιτις εἰς τὸν περιβόλον τῆς προκουμαίας τοῦ λιμένος.

Ὁ Τσελκὰς διέσχισα τὸν δρόμον καὶ ἐκάθισεν εἰς κάθισμα ἀπέναντι τῆς θύρας τοῦ καπηλείου.

Ἐκ τῆς πύλης τοῦ λιμένος ἐξήρχετο ἀτελεύτητος σειρά τριζουσῶν φορτηγικῶν ἀμαξῶν διασταυρουμένων πρὸς ἄλλα ἐξ ἀντιθέτου κενὰς ἀμάξας, ἐλαυνομένας ὑπ' ἀμαξήλατων ἀνατινασσομένων ἐπὶ τῶν καθίσματός των. Ἡ προκουμαία ἀντήχει ἐξ ἀτελειότητος θορύβου, π.κνή κόνις ἀνήρχετο καὶ ἡ γῆ ἔτρεμε.

(Ἀπολοῦθει)

Κ. Βασσαρδάκις

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ἡ ἐταιρεία τῶν ἐν Περσίοις ἀποθηκῶν πάγου συνίστησεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Valerien τέσσαρας παγομηχανὰς νέου συστήματος, ὧν ἐκάστη παράγει 800 χιλιόγραμμα πάγου καθ' ὥραν.

Αἱ ἐν λόγω παγομηχαναὶ λειτουργοῦσιν δυνάμει διαλύσεως ἀμμωνίουχου ἀερίου ἐν ὕδατι θερμαινομένης τῆς διαλύσεως τὸ ἀέριον ἀπελευθεροῦται, ὡς ἐκ τῆς συνεχοῦς δὲ ταύτης ἀπελευθερώσεως ἀφ' ἐνὸς καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἐπιφερομένης πίεσεως ἀφ' ἐτέρου, ἡ ἀερία ἀμμωνία βύσσοποιεῖται ἐντὸς δοχείου ψυχρῶν βύσσοποιου ψυχροῦ ὕδατος. Ἐκ τῆς μεταγενεστέρως δὲ ταύτης ἐξαιρέσεως τῆς ἀμμωνίας παράγεται δριμύτα τον ψῦχος μεταβάλλον τὸ ὕδωρ εἰς πάγον. Αἱ τοιοῦτου εἶδους μηχαναὶ ἐκλήθησαν μηχαναὶ διὰ χημικῆς συγγενείας affinité chimique καθόσον ἡ βύσσοποιησις τοῦ ἀερίου κ.κ. τορθοῦται διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας ἀλληλεπιδράσεως τῶν μορίων τοῦ ἀερίου ὑπὸ τὴν ἰδίαν αὐτῶν πίεσιν, ἐνῶ ἐν ταῖς διὰ πίεσεως μηχαναῖς ἡ ἐπιφερομένη πίεσις κ.κ. τορθοῦται δι' ἰδιαιτέρου μηχανήματος ἐπὶ τούτῳ προωρισμένου.

Κατ' ἀρχὰς παρετῆρηθη ὅτι ἡ ἐκ τῶν διὰ χημικῆς συγγενείας ἐνεργουσῶν μηχανῶν παραγομένη ποσότης πάγου ὑπελείπετο κατὰ πολὺ τῶν καταθλιπτικῶν.

Μετὰ μακρὰς ὁμῶς μελέτης τῶν κ. κ. Lavrien καὶ Bemal ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀπεδείχθη ὅτι ἡ τοιαύτη ἔλλειψις προήρχετο ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τῆς ἀμμωνίας παρασυρομένης ὑπὸ τῶν ἀτμῶν τοῦ ὕδατος, ὅτι δὲ ἐπικερδὲς θὰ ἦτο ἂν ἐνεργῶμεν ὑπὸ ταπεινὴν θερμοκρασίαν καθόσον ἡ ποσότης τοῦ ἀπορροφωμένου ἀερίου ἐν τῷ ἀγαρμοστικῷ ge-generateur εἶναι μεγαλειτέρα τύσον, ὅσῳ ἡ θερμοκρασία εἶναι ταπεινοτέρα.

Λαμβάνοντες λοιπὸν ὑπ' ὄψιν τὰ δύο ταῦτα σημεῖα δυνάμεθα νὰ παραγάγωμεν διὰ τῶν τοιούτου εἶδους μηχανῶν πάγον εἰς σημαντικὰς ποσότητας.

Τῆ 10 8)βρίου 1903

Σπ. Τίτος

ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Τοῦ κάκου ! δὲν ἔμπορῶ νὰ λησμογήσω τὰ περασμένα χρόνια τὰ παλιὰ τοῦ κάκου μὲ τὸ γέλοιό μου ζητῶ νὰ σβύσω τὸ δάκρυ, ποῦ μοῦ καλεῖ τὴν καρδιά, Ὅσα γ.λυκά καὶ νὰ τῆς πῶ τραγοῦδια ὅσους ἀγάπαις καινούργιας κ' ἂν τῆς δώσω τῆς πρώτης τῆς ἀγάπης τὰ λουλούδια τοῦ κάκου, δὲν μπορῶ νὰ ξεριζώσω ! Βρῆκε τὰ στήθη μου ἄδαθο μνημῆμα καὶ σκάβει μ' ἄγρια καὶ μαύρη ἀπορῆ νὰ θάψω ἀλύπητα σὲ κάθε βῆμα γέω ἐρώτων νέα κ.λωρῶ ! Τέτοια καρδιά τρελλή σὰν τὴν δικὴ μου δὲν ἔσχε ἀκόμη ν' ἀπαρτήσω γι' αὐτὸ γέλω μὲ πόνο ἀπ' τὴ ψυχὴ μου ! σὲ πείσμα τῆς . . . ποτὲ δὲν θὰ δακρύσω ! . . . Τοῦ κάκου ! δὲν μπορῶ νὰ λησμογήσω τὰ περασμένα χρόνια τὰ παλιὰ κ' ὅσον καιρὸ εἶναι γραφτὸ νὰ ζήσω θάψω τὸν πόνο καὶ τὸ δάκρυ στὴν καρδιά ! Χίος Σεπτέμβριος τοῦ 1903.

Βιογινία Ε. Βοριῶ

Ν. Δ. ΑΧΣΑΡΟΥΜΩΦ

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

— Διότι, ἀπαντᾷ ὁ ξένος, τοῦ κάκου μ' ἐκλειδῶσες τὴν νύκτα. Ἀνώφελα μόνον πηγες.

— Ἐσὺ ποῦ τὸ ξεύρεις ;

Γεῖξ εἰς ἀπάντησιν ἡ Ζιγάκ· οἱ ἀλλοίθωροι ὀφθαλμοὶ του σκιάζονται.

— Ἀδιάφορον ποῦ τὸ ξεύρω καὶ τί μὲ μέλει νὰ ἀνακατωθῶ σὲ ξένικας δουλειὰς ; . . . Ἐγὼ τὸ δικό σου τὸ βῆδ δὲν τὸ χρειάζομαι διότι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀδελφέ, δὲν εἶμαι πτωχός . . . Νά . . . Ἐχῶσε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν κόλπον, ἐξήγαγε μίαν δράκκα χρυτῶν νομισμάτων καὶ τὰ ἔθεσε πρὸ τοῦ Βίρκην εἰς τὸ χρωματιστὸν τραπέζομάνδηλον. Ἐχῶσε τὴν ἄλλην εἰς τὸ θυλάκιον καὶ ἐξήγαγε καὶ ἄλλα καὶ τὰ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης λέγων.

— Μὲ χρήματα ἐμένα δὲν μὲ φοβίζεις, καὶ ἀνώφελα κρύπτεσαι ἀπὸ μέν· δ.ὅτι βλέπω τί γίνε-

ται εις τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως εἰς τὴν φούχτᾳ του. Ἴδου παραδείγματος χάριν, ἡ καρδιά σου καίει γιὰ νὰ μάθῃ ποῦ εἶναι κρυμμένος ὁ πατρικός σου θησαυρός.

Φοβερά ἦσαν πάντα ταῦτα εἰς τὸν Βίρην, ἀλλ' ἡ δαμιονία χάρις τοῦ χρυσοῦ τόσο τὸν ἐτύφλωσεν, ὥστε ἠγέρθη, κατακόκκινος καὶ προσεκύνησε τὸν ξένον του.

— Συγχώρησέ με, κύριε, καὶ μὴ ἀφίγη: τὸν δούλον σου ἀβοήθητον. . . Ἐκεῖνος ἐκαμάρωνε, προφανῶς ἦτο εὐχαριστημένος.

— Λοιπὸν, λέγει, — εἰς παραδοθῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, τότε θὰ σὲ ὠφελήσω. Μάθε ὅτι ὁ πατέρας σου εἰς τὸ πάτωμα ἐκρυψε χρυσὸν πενταπλάσιον, παρ' ὅσον σὲ ἐδειξε. Καὶ ὅλος αὐτὸς θὰ εἶναι ἴδιός σου. — Ἐννοεῖται ὅχι δωρεάν· ἀλλὰ μὴ φοβεῖσαι, πολλὰ δὲν χρειάζομαι ἀπὸ ἴσνα Ἄκουστε. Πρὸ παντός, ἐπειδὴ ὁ πατέρας σου σὲ ἐγέλασε καὶ ἡ συμφωνία σου μὲ αὐτὸν οὔτε ὄβολον πλέον ἀξίζει· τίποτε δὲν θὰ ἐξοδύσης δι' ἐξαγοράσμα τοῦ πατρός σου. . . Συμφωνεῖς;

Σκεφθεῖς ὁ Ἰωάννης ἀπήντησε;

— Συμφωνῶ.

— Καὶ ἄλλο τι· Ξεῦρεῖς βέβαια ποῦ εὕρισκεται τώρα ἐκεῖνος;

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης, ὅλος τρέμων.

— Λοιπὸν, ἐπειδὴ γίνεσαι δούλος μου, πρέπει νὰ ξεῦρη: ὅτι καὶ σὺ μὲ τὸν κειρὸν θὰ εἶσαι ἐκεῖ θὰ ἀναταμωθῆς καὶ μὲ τὸν πατέρα σου καὶ θὰ ἦσθε μαζῆ, αὐτὸ δὲ θὰ εἶναι εὐχαρίστησις διὰ τὸν γερωντα. Ἡ δευτέρα μου λοιπὸν συμφωνία εἶναι νὰ μὲ δουλεύσης τιμῶς καὶ νὰ μὴ θελήσης νὰ μὲ γελήσης καὶ νὰ διαφύγῃς μὲ πανουργίαν τινά, ἀπὸ τὴν τύχην, ἡ ὅποιος σὲ περιμένει μετὰ θάνατον. . . Συμφωνεῖς;

— Συμφωνῶ, μὲ μάλις ἀκούομένην φωνὴν ἐπρόφερε ὁ Βίρην.

— Δὲς τὸ χέρι σου.

Καὶ ἔδωκαν τὰ χεῖράς των.

Μεθ' ὃ ὁ Βίρην μετέβη μετὰ τοῦ ξενου τοῦ ἐκ νέου εἰς τὸ ἴδιον μέρος καὶ ἐζήτησε κατὰ διαταγὴν τοῦ δίδου ἐκ τοῦ γνωστοῦ ὑπογείου εἰς ἄλλο, ὅπου ὑπῆρχε διπλὴ σιδηρὰ θύρα· εὔρε δ' ἐκεῖ κιβώτιον μέγα πλήρες χρυσοῦ. . . σκοτοδίνη τὸν κατέλαβεν ὅτε εἶδεν ὅτι ἦτο πραγματικὸς χρυσός,

ἀπὸ τὸ στόμα του δὲ ἐξῆλθε κραυγὴ. . .

— Λοιπὸν, καλὴν ἐντάμωσιν.

Μεθ' ὃ ὁ Ζιγάκ ἔτραξε ἐπάνω καὶ ὁ Βίρην δὲν τὸν ἐπανεῖδε πλέον.

—

Z'.

Ἰστατο ἐπὶ πολὺ, ὡς ἀπολελιθωμένος πρὸ τοῦ χρυσοῦ μὴ γνωρίζων τί τοῦ γίνεται. Μήπως ὄνειρεύεται; Δειλῶς ἐγγίζει τὰ κεράτια καὶ ἀποσύρει τὴν χεῖρά του. Βλέπει· ἐξηφανίσθη ὁ ἀλλοίθωρος. . . ἀλλ' ὑπῆρχε πράγματι· ἡ ὄνειρεύεται καὶ θὰ ἐξυπνήσῃ εἰς τὸ στρώμα του; . . «Ὅχι, ἐσκέφθη ἐπὶ τέλους, αὐτὸ δὲν εἶναι ὄνειρον ἀλλὰ δαίμονος μαγγανεία· εἰς τὸ κιβώτιον αὐτὸ δὲν ὑπάρχει χρυσάφι· ὁ χρυσὸς δὲν λάμπει ἔτσι ἀλλὰ παγωμένη φωτιὰ τοῦ Ἄδου.»

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τούτοις ὁ Βίρην συνήληθεν καὶ ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ μείνῃ ἐκεῖ πλείοτον· ἐκλείδωσε καὶ ἐξῆλθε παραπαίων εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα, ἐκάθισεν εἰς τὸ ἐλκνηρον καὶ ἀπῆλθε. . . κατ' ἀρχάς εἰς τὴν Τράπεζαν. Δεικνύει ἐκεῖ δρᾶκα δουκᾶτων—Τώρα, λέγει, τὰ πῆρα καὶ ὑποπτεύω μὴ ἦναι κίβδηλα. Τὰ ἐζύγισαν, ἤκουσαν τὸν ἠχὸν των.» Ὅχι, λέγουσιν εἶναι γνήσια. Ἐκχμε τὸν σταυρὸν του. «Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, τώρα τοῦλάχιστον δὲν με ἠπάτησαν!» Ἄλλ' ἡ κεφαλὴ του ἦτο σκοτεινὴ καὶ ἡ καρδιά του δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένη· ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐκλείσθη ἐκεῖ καὶ ἐσκέπτετο.

— Ἄπῳ; ἔκαμα ἐγὼ αὐτὸ τὸ λάθος; Τὰ χρήματα δὲν εἶναι τοῦ ἀλλοιθώρου, ἀλλὰ τοῦ πατρός μου, καὶ ἔμεινον πάντοτε ἐκεῖ εἰς τὸ πάτωμα. Ἐὰν τὰ ἐζήτησαν καὶ ἐγὼ θὰ εἶναι εὕρισκον καὶ ἐγὼ ὁ ἀνόητος ἐπώλησα εἰς αὐτὸν τὸν διάβολον τὴν ψυχὴν μου. Γιὰτί; καὶ ἐγὼ δὲν ξεῦρω. Μόνον διότι μὲ ἐπληροφόρησε. Νὰ μὰ τὴν ἀλήθειαν τί θὰ πῆ «ὁ διάβολος μὲ πῆρε.»

Ἄλλ' ὁ Βίρην ἦτο φρόνιμος καὶ ὦν ἀπαξ βέβαιος ὅτι ἐνίκηθη, φουτικά ἤρχιζε νὰ σκέπτεται πῶς νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος του. «Τὰ χέρια μου, τώρα εἶναι λυμένα, ἐσκέπτετο, διότι ἡ συμφωνία μὲ τὸν πατέρα μου, ἀφοῦ μὲ ἠπάτησε, οὐδὲ ὄβολον ἀξίζει.» Καὶ αὐτὸ τοῦ τὸ ἐδίδαξεν ὁ ἀλλοίθωρος· «ἀλλ' ἀφοῦ γίνεται ἔτσι, δὲν θὰ μπορέσω

καμμιὰ φορὰ νὰ γλυτώσω καὶ ἀπὸ τὸν ἀλλοίθωρον;»

Πολὺ ἐσκέφθη δι' αὐτὸ ὁ Βίρην, τόσο πολὺ ἐσκέφθη ὥστε ἐξάλισθη, ὅτι ὁ πατήρ του ἦτο καταδικασμένος δὲν ἀμφέβαλλε καθόλου, ἀλλὰ μόλα ταῦτα εἶχον εἶπει εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸν καὶ ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο πολὺ δύσκολον· Ἄλλ' ὀλίγα ζητοῦν, εἶπεν ὁ πατήρ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔχω, καὶ δὲν τὸ εἶχον ποτέ.» Οἶκτον δηλαδὴ πρὸς τὸν πλησίον δὲν εἶχε καὶ τώρα πλέον εἶναι ἀργά.

Εἶναι χαμένος, ἐσκέφθη ὁ Ἰωάννης σταυροκοπούμενος· Ἄλλ' ἐγὼ ἄρα γε;» Καὶ βαρέως ἀνεστῆκε διότι ἡ συνειδήσις του τῷ ἔδειξεν ὡς εἰς κάτοπτρον τὴν καρδίαν του. Ἐσκληρύνθη αὕτη ἀφ' ὅτου ἔλαβε τὴν κληρονομίαν καὶ δὲν ἐλυπεῖτο πλέον κανένα ἐκ τῶν πτωχῶν συγγενῶν του, τοῦναντίον ἐφοβεῖτο μὴ τὸν φάγωσιν οἱ πεινασμένοι οὔτοι λύκοι. Οὕτως εἶχεν εἰπῆ εἰς τὸν πατέρα του· εἶχε σκεφθῆ πολλάκις ἔκτοτε πῶς νὰ κερδήσῃ τὸ ἀπολεσθὲν μέρος τῆς ζωῆς του ζῶν ὡς οἶόν τε γλυκύτερον, ἐλυπεῖτο δὲ μόνον ὅτι τὰ μέσα του ἦσαν γλίτχα. Τώρα, δόξα τῷ Θεῷ, δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ παραπονήται. Ἐχει ἀρκετά. Μόνον πρὸ πικρῶς πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ διαλύσῃ τὴν μετὰ τοῦ Ζιγάκ συμφωνίαν του.

—

H'.

Ἀνεῦρε τὴν Παρασκευὴν, ἐκείνην τὴν ἰδίαν περὶ τῆς ὁποίας ὠμίλησε εἰς τὸν πατέρα του. Τὴν εὔρε κάπου εἰς ἕν ὑπόγειον, ἐντὸς τοῦ πηλιῦ καὶ ἐν μέσῳ ἐλεεινῆς συντροφίας, λιπόσαρκον καὶ ρυπαρὸν. Μόλις τὴν ἀνεγνώρισε· ἦτο μόνη.

— Καὶ τὰ παιδιὰ;

— Ἄχ, τί λέγετε, κ. Βίρην! Μήπως χωροῦν ἐδῶ; Ὅλα τὰ ἐμοίρασα, ἄλλα σὲ δουλεύει καὶ ἄλλα μερικοὶ εὐσπλαγχνικοὶ ἄνθρωποι τὰ πῆραν δωρεάν.

— Λοιπὸν καὶ σὺ;

— Νά, καθὼς βλέπετε, μόλις ἀνεπνέω. Περιμένω πότε θὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος.

— Αἴ! φθάνει, Παρασκευὴ, εἶσαι νέα ἀκόμη.

Καὶ ἐλύτρωσε ὁ Βίρην τὴν μάρτυρα ταύτην ἀπὸ τῶν βασάνων. Ἐγκύβησε δι' αὐτὴν καθαρὰν

τινα γωνίαν, τὴν ἐνέδυσσε, τῇ ἐπανάφερε τὰ μικρά της παιδιὰ, τὰ δὲ μεγαλῆτερα ἔστειλεν εἰς τὸ σχολεῖον ὑποσχόμενος νὰ πληρώσῃ. Ἄλλ' οὐδεμίαν συμπάθειαν ἔτρεπε οὔτε πρὸς τὴν Παρασκευὴν, οὔτε πρὸς τὰ τέκνα τῆς· ἔπραξε πάντα ταῦτα διότι ἦτο φρόνιμος καὶ ἤθελε νὰ διορθώσῃ τοὺς λογαριασμούς του ὅσον ἀφίραξ τὴν ψυχὴν του.

Ὁ Βίρην ἐν τούτοις δὲν περιωρίσθη εἰς αὐτὰ, διότι κατὰ τοὺς πόρους του ἠδύνατο τώρα νὰ πράξῃ περισσότερα χωρὶς νὰ ζημιώσῃ ἑαυτὸν. Καὶ ἤρχιζε νὰ φροντίζῃ περὶ τῶν πεινασμένων ἐκείνων λύκων, τοὺς ὁποίους τόσο ἐφοβεῖτο πρότερον. Ὅλους τοὺς ἐζήτησε, τοὺς περιποιήθη, τοὺς καθησύχατε. Ἡ χαρὰ μετὰ τῶν λύκων ἦτο μεγάλη, ἀλλ' ὁ Βίρην, δὲν ἐλάμβανε μέρος εἰς αὐτήν. — Καλὰ εἶναι τώρα ἐκεῖνοι, ἐσκέπτετο· πῆραν εἰς πανοῦργοι ὅτι τοὺς ἐχρειάζετο δωρεάν· ἐγὼ δὲ μόνον κινδύνους καὶ φροντίδας ἐκέρδησα. Ἐτσι πρέπει νὰ μοιράζῃ κανεὶς τὰ χρήματά του εἰς τὸν ἀνέστιον αὐτὸν ὄχλον, ὁ ὁποῖος οὔτε σπείρει οὔτε θερίζει, κανὲν βῆρος διὰ τοὺς ἄλλους δὲν σηκώνει, καὶ ἀπὸ τὸν ὅποιον κανὲν ποτὲ ὄφελος δὲν γίνεται εἰς τὸν κόσμον! »

Ὁ Βίρην φροντίζων περὶ τῶν ἄλλων δὲν ἐλησμονεῖ ἑαυτὸν. «Νὰ μοιράσω δὲν εἶναι δύσκολον, ἐσκέπτετο, ἀλλὰ θὰ ἔχω κανὲν ὄφελος; Καὶ ἔτσι ἐκεῖ (ποῦ ἀκριβῶς δὲν ἐγνώριζε, ἀλλὰ μόνον ἐπίστευεν, ὅτι κάπου ὑπάρχει τοιοῦτον μέρος) πάλιν δὲν θὰ τὸν ἐδέχοντο θὰ εἰποῦν: ματαίως, δούλε πονηρὴ, ἠλπιδες νὰ ἐξαγορασθῆς μὲ χρήματα, αὐτὰ ἐδῶ δὲν περνοῦν. Πές μας δά: γιὰτί τὰ μοιράζεις εἰς τοὺς τυχοδιώκτας; Ἐκ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης! Ἄλλ' ὄχι, ψεύδεται, δὲν μᾶς γελᾷς!»

Ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ περὶ τούτων τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ εὔρη τι· προσευχήθη διὰ νὰ τὸν φωτίσῃ ὁ Θεὸς καὶ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, ἀλλ' ἡ προσευχὴ του ἦτο ψυχρὰ καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐν τῷ σκότει ἐφαίνοντο ὅπως οἱ διάβολοι κάτωθεν τῶν εἰκόνων ὅπως δισόλου ἀνέροι σκέψεις.

— «Διατί, ἐσκέπτετο ὁ Βίρην, ἀφοῦ τὰ χρήματά τὰ κερδημένα μὲ ἀμαρτίας δὲν εἶναι ἀρεστά εἰς τὸν Θεόν, διατί νὰ μὲνῃ ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἔς τὴν γῆ· παρὰ χαμένος ἀφ' οὗ καὶ οἱ κλέπται μπόρουν

νά τὸν πάρουν μυρωδιὰ καὶ νά τὸν κλέψουν, Κκλ-λίτερα ἄς χρησιμεύσῃ εἰς τὸ ἐμπόριον, ὅποτε καὶ τιμὴν καὶ κέρδος θὰ μὲ φέρῃ· νὰ δουλειὰ νάρθη κανεὶς μὲ τέτοιαν δύναμι εἰς Μακκαριέβοσκην ἢ εἰς Ἰβρίτ. Σὲ πέντε χρόνια ἔμπορεὶ νὰ διπλασιασθῇ τὸ κεφάλαιον καὶ νὰ μείνω μὲ μόνον τιμίον κέρδος, δίδων ὅλα τὰ ἀδίκως κερδιμένα ἀπὸ τὸν πατέρα μέχρι τελευταίου ὀβολοῦ εἰς φιλάνθρωπικὰ καθιδρύματα, διὰ τὸ ὅποιον καὶ βαθμοῦς ἔμπορῶ νὰ πάρω καὶ κανέν ἄλλο κέρδος. Ἔτσι πλέον καθόλου δὲν θὰ εἶμαι ὑπόχρεως οὔτε εἰς τὸν πατέρα μου οὔτε εἰς τὸν Ζιγάκ.» Ὅσοι καὶ ἂν ἐπέφθῃ ὁ Βίρκην, ἐν ἡδυνήθη νὰ εὕρη τι ἄλλο καλλίτερον τούτου.

Θ.

... Ἐρευνεὶν ὁ πατρικὸς χρυσὸς ἐκ τοῦ υπογείου, ὡς ἀφθονος πηγὴ ἐκ τῆς γῆς. Μίαν μαύρην νύκτα τὸν μετέφερον ὁ Βίρκην εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὴν ἡμέραν τὸν ἀντήλλαξεν εἰς τὴν κυβερνητικὴν τράπεζαν μὲ χαρτονομίσματα ἀξίας πολλῶν χιλιάδων· ἀλλ' ἂν νομίζετε ὅτι ἔμεινεν ἡσυχος πολὺ ἀπατάσθη. Ἐποθέτατε ὅτι τὸ μεσονύκτιον, εἶσθε μόνος, ἐν μεσῶ μαύρης ἐρημίας, ἐν τῷ ἀθλίῳ σπηλαίῳ καὶ κατέλθετε μὲ φανὸν εἰς τὸ ὑπόγειον, ἀνοίξατε τὸ κιβώτιον καὶ ἐτοιμάζεσθε νὰ ρίψετε τὸν χρυσὸν εἰς δεμάτινον σάκον. Μόλις ὅμως τὸν ἐγγίσετε διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐκεῖ που ἐν τῇ σκοτεινῇ γωνίᾳ ἀκούετε στόνους, οἵτινες ὀλίγον κατ' ὀλίγον μεταβάλλονται εἰς ὀρυγμὸν καὶ βρυγμὸν τῶν ὀδόντων. Καὶ σὺς γνωρίζετε τί τοῦτο σχημαίνει.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ιδιοκτήτου ἀποχωρίζεται ἀπὸ τοῦ θησαυροῦ του. Ἐὰν ἔβλεπε τὸν Βίρκην ἐξεργόμενον τοῦ υπογείου κλέπτῃς τις, οὐδόλως θὰ ἐπίστευεν ὅτι εἶναι ζωντανός, ἀλλὰ θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ὁ διαβολὸς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς πίστεως. Δὲν ἔχει αἷμα εἰς τὸ πρόσωπον, αἱ τρίχες του εἶναι ἠνωρθωμένοι οἱ ὀρθοκλαμοὶ του ἐξέρχονται τῆς κόγχης των καὶ τὸ βλέμμα των ἐπάγωσε κυριολεκτικῶς ἐκ τοῦ φόβου.

Μόλον τοῦτο, μετὰ δύο ἐβδομάδας τὸ κιβώτιον ἔμεινεν ὅλως διόλου κενόν, ὁ δὲ Βίρκην μὲ τὰ κεφάλαιά του ἀνεχώρησε εἰς Νίζνι.

Μετὰ πέντε ἔτη εἶχε πλέον πλούσιον οἶκον ἐν

τῇ πόλει ταύτῃ καὶ ἡγεμονικὸν μέγαρον ἐν Μόσχᾳ. Εἶχεν ὀλόκληρον σύνταγμα ὑπαλλήλων ἐργοτάσια, γραφεῖα καὶ ἀποθήκας ἔκαμνε συμφωνίας πρὸς προμήθειαν τοῦ δημοτοῦ εἶχε κερβάνια ἐν τῷ Βόλγα. Τὰ πατρικὰ χρήματα ὅχι μόνον ἐδιπλασιάσθησαν, ἀλλὰ καὶ ἐξώδευσε ὑπὲρ τὸ ἡμισυ θισιάζων καθ' ἕκαστον ἔτος ἑκατοντάδας χιλιάδων ὑπὲρ διαφόρων φιλάνθρωπων ἔργων καὶ καθιδρυμάτων, δι' ὃ καὶ ἠζιώθη τοῦ τίτου συμβούλου τοῦ ἐμποικοῦ σώματος καὶ τοῦ παρασήμου τῆς ἀγίας Ἄννης Ἡ σύζυγός του διὰ τὰ ἐνδύματά της μόνον ἐδαπάνη χιλιάδας· τί δὲ ἠξίζε νὰ φιλοξενῇ νομάρχῃ; καὶ ἄλλα ὑψηλὰ πρόσωπα, τοῦτο δύναται ἕκαστος νὰ φαντασθῇ, Ἄλλ' ὁ Βίρκην δὲν ὑπελόγιζε τὰ ἐξοδα διότι ἡ εὐτυχία τὸν συνώδευε θυμασίως. Παρέμεινε πρὸς αὐτὸν πιστὴ ἐπὶ ἐξ κατὰ συνέχειαν ἔτη. Κατόπιν ἤρχισε νὰ τὸν παραμελῇ καὶ τέλος τὸν ἐγκατέλειπε τελείως. Ἐπρεπεν ὁ Βίρκην νὰ κρατηθῇ· ἀλλὰ σπεύδων νὰ ἐπανκτῆσθαι τὰ ἀπολεσθέντα ἐζηκούθησε νὰ χιρῆ. Ἀπὸ τῆς τύχης του οὐδεὶς ἐκφεύγει καὶ ἰδοὺ ἀπὸ ζημίας εἰς ζήμιαν, ἡ κολοσσιαία περιουσία του, περὶ ἧς φήμη διεδόθη εἰς ὅλα τὰ παρὰ τὸν Βόλγαν μέρη, ἀπὸ Νίζνι ἕως τὸ Τσαρίτσιν κατεστράφη.

Ὁ οἶκος, τὰ κεφάλαια, τὰ γραφεῖα, αἱ ὑπάλ-ληλοι, ὅλα ἔφυγον καὶ ἔμεινεν ὁ Βίρκην μόνον μὲ τὸ παράσημον τῆς ἀγίας Ἄννης εἰς τὸν λαίμαξ. Ἄλλ' οἱ πιστωταὶ ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς τιμίας πληρωμῆς του καὶ εἰς ἐνδειξὴν εὐγνωμοσύνης τῷ ἐδώρησαν πεντακόσια ρούβλια.

Γ.

Ἐπέστρεψε δυστυχῆς εἰς τὴν πατρίδα του, πεινασμένος ὡς τέτιξ, παρέδωκεν εἰς τὸν πενθερόν του, εὐπορὶν ἐν Τβέρ ἐμπορὸν, τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ τέκνα του, τοὺς ἀφήκεν ὅτι τῷ ἔμεινε, καὶ ὁ ἴδιος μὲ πενήτηκοντα ρούβλια ἀνεχώρησεν εἰς Πίτερ. Ἠσχύνετο νὰ ἐπιστρέψῃ πτωχὸς ἐκεῖ, ὅπου ὅλοι τὸν ἐγνώριζον πρὸ μικροῦ ἀκόμη πλούσιον, εἰς δὲ τὸ Πίτερ εἶχε φίλον, εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ ὀποίου ἠλπίζε. Τῷ ἔγραψεν ἐγκαίρως, ἀλλὰ δὲν περιείμεινε τὴν ἀπάντησιν. Κατὰ τὴν ἀφίξιν του ὄμως ἔμαθεν ὅτι ὁ φίλος του εἶχεν ἀποθάνει. Τί νὰ πράξῃ; Νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω καὶ νὰ ζῇ πλη-

ΙΑ.

Ἡ οἰκία, ἐν ἣ κατῴκει ἦτο πλήρης πτωχῶν πάντες δὲ οὗτοι ἔζων λίαν οἰκείως, ἔπινον τέτον ἀπὸ κοινὸν σαμοβάρι, ἐμαγειρεύον εἰς ἐν ἀγγεῖον, συνηντῶντο δικάκις τῆς ἡμέρας, συνωμίλου διὰ τοῦ διαχωρίματος τῶν δωμάτων των καὶ ὡς πάντοτε ἐν ὁμοίαις περιστάσεσι, ἐγνώριζον περ, ἀλλήλων ὅλας τὰς λεπτομερείας. Ἦσαν διαφόρων ἐπαγγελμάτων: ὑπῆρχον ἐκεῖ καὶ πεπαιδευμένοι, οἰκογενειάρχαι, καὶ χῆρρι ἀξίωματικῶν ὑπὸ σύνταξιν καὶ ράπτριαι, αἵτινες ἐλάμβανον κατ' οἶκον τὴν ἐργασίαν· ἀλλὰ πάντας τούτους τοὺς συνήνου ἡ ἀνάγκη οὕτως ὥστε δύο ἡμέρας δὲν ἠδύναντο νὰ ζήσωσι ἄνευ ἀμοιβαίας βοηθείας. Εἰς τινα ἐχρειάζετο διὰ τὸν φιλοξενούμενόν του περιττὸν δι' ἄλλον ποτήριον καὶ κοχλιάριον, εἰς ἄλλον ἔλαιον διὰ τὸν λύχον, εἰς ἄλλον εἰκοσι καπίκια διὰ γάλα καὶ διὰ σάκχαρον ἢ διὰ νὰ ἀποστείλῃ ἐπιστολὴν καὶ ἄλλος τις χρεωτῆι δὲ τὸ ἐνοίκιον καὶ συλλέγει ἀνά εἰκοσι πέντε καπίκια παρὰ τῶν γειτόνων διὰ νὰ κλείσῃ τὸ στόμα τῆς οἰκοδεσποίνης. Οὕτως ὥστε ὁ Βίρκην καίτοι πτωχός, ἤσθ-νετο ἐν τούτοις ἑαυτὸν ἐν μέσῳ ἐκείνων πλούσιον.

Πραπλεύρως ἔζη γυνὴ τις τεσσαράκοντα πέντε ἔτων ἔχουσα ὕψος ἡλίθιον, χῆρρι εἰς εὐγενοῦς πτωχευτάτης οἰκογενείας ὀνομαζομένη Αἰκατερίνη Παχώμωβνα· ἀλλ' οἱ συγκαίτοιχοι, οἵτινες τὴν περιεγέλων, τὴν μετωνόμασαν Κκτίνην καὶ ὕστερον Κατερίναν· ἐκεῖνη ὅμως ἡσυχῶς ὑπέμενε τὰ πάντα καίτοι ἦτο ἐκ γενετῆς ἀριστοκράτις, ὁ δὲ υἱὸς τῆς σπουδάζων εἰς τὴν πτρατωτικὴν σχολὴν ἐμελλεν ὀσονούπω νὰ γείνη ἀξίωματικός. Ὁ υἱὸς τῆς οὗτος ἦτο ἡ μόνη τῆς χαρὰ, ἡ δὲ Αἰκατερίνη, μὴ ἔχουσα μῆτε σύνταξιν, μῆτε ἄλλην βοήθειαν εἰργάζετο δι' αὐτὸν ὡς ἡμίονος τοῦ μυλωθροῦ. Ἐν τῷ οἴκῳ τὴν ἐθεώρουν ἀνόητον διὰ τὴν ἀπλότητά της καὶ διότι δὲν ἐγνώριζε νὰ ἀπαλλάσσηται τοῦ ἀστεϊζομένου εἰς βάρος της, ἀλλ' ἀπάντα εἰς ὅλας τὰς ἐνοχλήσεις διὰ τοῦ ἡλίθιου γέλωτός της, καὶ μόνον ὅταν τις πολὺ τὴν προσέβαλλε, παρετῆρει ὅλως ἀφιρημένως ἢ ἐπρευγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ κρυφίως ἐκλκιε. Κύριον ἀντικείμενον τῶν γελώτων ἦτο ἡ ἀηλιότης της.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁδ. Κεδίδουλου

σίον τῶν συγγενῶν ἐκ τοῦ οἴκου των δὲν ἠθελε· νὰ κερδήσῃ δὲ τὰ πρὸς διατροφήν του ἐν Πίτερ, ἐσκέπτετο, θὰ ἦτο εὐκολώτερον, παρὰ παντοῦ ἄλλου.

Ἡ ὑπόθεσις ἐν τούτοις ἐφαίνετο δυσκολώτερα παρ' ὅτι ἐκείνος ὑπέθετεν. Ἐδοκίμασε νὰ εἰσέλθῃ ὡς ὑπάλληλος ἐν τῇ ἀγορᾷ. δὲν τὸν δέχονται. Εἶναι γέρον καὶ προσέτι ἐνεκα τοῦ βαθμοῦ του δὲν ἀρμόζει νὰ ἴσταται πρὸ τῶν ἐργαστασίων. Πράγματι ἦτο πλέον πενήτηκοντα ἔτων, ἡ δὲ κεφαλὴ του κυρίως μετὰ τὴν δυστυχίαν του κατίστη πολιά...

Ἐτακρέθη ἐπὶ πολὺ, τῷ ἦλθε κῆτι τι εἰς τὸν νοῦν· ἐνεθυμήθη πλούσιον τινὰ ἔμπορον, μὲ τὸν ὅποιον ἄλλοτε ἔκαμνεν ἐργασίας καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Τὸ ὄνομά του, πράγματι, ἐφάνη γνωστὸν. Τὸν ἠρώτησαν· «εἰς τί δυνάμεθα νὰ σᾶς φανώμεν χρήσιμοι;» Ἐκεῖνος ἐντρέπετο καὶ νὰ ὁμιλήσῃ. Κατεκοκκίνησε. — «Ζητῶ θέσιν μὲ μερίδα ἢ ὑπαλλήλου.» — Ἠπόρησαν; — «Ἀλλὰ πῶς, σὺς εἶσθε;... Τοὺς ἐξήγησε τὰ πάντα —» Χρεωκόπος; — «ὄχι, ἐπλήρωσα τελείως.» Τὸν παρατηροῦσι κατὰ πρόσωπον δὲν τὸν ἐπίστευσαν: «Αἱ θέσεις, λέγουν, ὅλαι εἰς τὸ γραφεῖον πρὸς τὸ παρὸν εἶναι κατεληγμένα... Παρουσιάσθητε μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας.» Μετέβη ἐκεῖ οὐχὶ ἄπαξ, ἀλλὰ πάντοτε ἡ αὐτὴ ἀπάντησις: «Περιμένετε. ἀκόμη τίποτε δὲν ἔμποροῦμε νὰ ποῦμε...» Ἐκεῖνος δὲ εἶχε μόνον πέντε καὶ ἡμισυ ρούβλια. Ὁ πτωχὸς ἐβασανίζετο· ἔβλεπεν ὅτι ἡ θὰ ἔμεινε ἄνευ ἔργου καὶ ὅτι αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ τῷ ἐξῆρκον μόνις διὰ μίαν ἔτι ἐβδομάδα ὅποτε θὰ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην. Ἐκ τῶν πολυτίμων πραγμάτων του τῷ ἔμεινεν μόνον τὸ χρυσοῦν ὠρολόγιόν του· εἰς τὴν Μόσχᾳ τὸ εἶχεν ἀγοράσει ἀκριβὰ. Τὸ ἔφερεν εἰς τὸ ἐνεχειροδανειστήριον, ἔλαβε ἑκατὸν ρούβλια καὶ ἐπέστρεψε ὀλίγον ἡσυχώτερος εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐξῆ δὲ εἰς τὴν ὁδὸν Πετροπόλεως εἰς ἀπόκεντρον μέρος καὶ ἐπλήρωνεν εἰς τὴν οἰκοδέσποιναν διὰ τὸ δωμάτιον καὶ τροφὴν δέκα ρούβλια τὴν ἐβδομάδα. «Ἔώρα πλέον, ἐσκέπτετο, θὰ ἠμπορέσω νὰ συντηρηθῶ ἕως ὅτου εὐρεθῇ περίστασις...» Ἀλλὰ συνίβη εἰς αὐτὸν ἀπρόοπτον τι ὅποιον οὔτε εἰς τὸ ὄνειρόν του ποτὲ εἶδεν.

ΤΜΗΜΑ ΟΙΚΙΑΚΟΝ

ΦΙΛΟΣ ΟΙΚΟΣ ΑΡΙΣΤΟΣ ΟΙΚΟΣ

Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δὲρζει ἤδύτερον, οὐδὲν ἐπαγωγό-
τερον τῆς μυστηριώδους γοητείας, ἢν ἐξασκεῖ ἐφ' ἡμῶν ἡ
οικογενειακὴ ἐστία.

Ὁ τόπος, ὅπου τις εἶδε τὸ φῶς καὶ συνεζήσε μετὰ προ-
σώπων προσφιλῶν, αἱ οικογενειακαὶ παραδόσεις, αἱ ἀνα-
μνήσεις τοῦ παρελθόντος, ταῦτα πάντα τὸν οὐρανὸν ἀρρήκτως
συνδέουσι τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὴν οικογένειαν, ὥστε ὅπου-
δήποτε γῆς καὶ ἂν τις εὐρίσκηται, μεθ' ἱερᾶς συγκινήσεως
ἀναμνηστικῆς πάντοτε τῆς οικογενειακῆς ἐστίας καὶ
ὅσοι ἀπὸ ἀκαταμάχτου τινὸς ἔλθεωσ φερόμενοι, ταύτην
ὑπὲρ πάν ἄλλο πνεύ.

Τὸ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ βαθέως ἐρριζωμένον ἱερὸν
τοῦτο αἰσθητικὸν εὐρυστάτα συμβολίζοντες οἱ ἀρχαῖοι, θεο-
ποίησαν τὴν ἐστίαν καὶ ἀδελφὴν τοῦ Διὸς ἐν μύθεον, καὶ
ἀπέβησαν θεοποιήματα καὶ λατρείας αὐτὴν περιέβαλον. Καὶ
σήμερον δὲ οἱ λαοὶ, οὗς διακρίνει θερμὴ πρὸς τὴν οικογενεια-
κὴν ἐστίαν ἀγάπη, οὐ μόνον ὑλικῶς εὐημεροῦσιν, ἀλλὰ
καὶ ἠθικῶς ὑπέροχον μεταξὺ τῶν ἄλλων κατέχουσι θέσιν·
τοῦναντίον δὲ οικογενειακὴ καὶ κοινωνικὴ ἀποσύνησις ἐ-
πέχεται ἀναγκαίως πρὸς τοὺς λαοὺς, οἵτινες ἐλάχιστον
τρέφουσι σεβασμὸν πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς οικογενειακῆς ἐ-
στίας. Ὁ Ἄγγλος ἐπὶ παραδείγματι, ὁ συχνότερον ἴσως παν-
τὸς ἄλλου καταλείπων τὴν ἐστίαν τοῦ καὶ ἐκπατριζόμενος,
καίτοι δεινὸς τῶν περὶ τὴν γῆς ἐξερευνητῆς καὶ θα-
λασσοπόρος ἀτρόμητος, οὗχ ἤττον πανταχοῦ καὶ πάντοτε
παραμένει ὁ πιστότερος τῆς οικογενειακῆς ἐστίας φίλος καὶ
ἐν λέξει «home» διεγείρει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ τὰ τρυ-
φεύατα αἰσθητικὰ καὶ τὴν ἱερωτέραν συγκίνησιν.

Ἄλλ' ἐὰν πᾶς ἄνθρωπος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον αἰ-
σθάνεται τὸ ἴδιον θέλημα τῆς οικογενειακῆς ἐστίας, ποῖα
ἄρα γε αἰσθητικὰ ὀφείλει νὰ τρέφῃ πρὸς ταύτην ἡ γυνὴ;
ἡ γυνὴ, ἥτις ἐκ φύσεως προερίσθη φύλαξ καὶ φρουρὸς τοῦ
οἴκου, καὶ ἐν τῷ οἴκῳ εἶναι τὸ ἱερὸν, ὅπου ἱέρεια αὕτη
τῆς ἐστίας, ἐκλήθη ἔνα διατηρήσασθαι τὸ ἱερὸν ταύτης
πῦρ;

«Φίλος οἴκος ἀριστος οἴκος» ἰδοὺ τὸ σύμβολον τῆς γυ-
ναικῆς· ὁ οἴκος, ἰδοὺ τὸ κέντρον περὶ τὸ ὅπου ὀφείλει
νὰ συγκεντρωθῇ τὴν εὐεργετικὴν αὐτῆς δράσιν ἡ γυνὴ, ἡ
κατονοῦσα τὴν ἀληθῆ προκοπὴν τῆς.

Ὁ οἴκος εἶναι τὸ μικροκοινωνικὸν βασίλειον, οὗτος τὸ
σκήπτρον εἰς τὰς ἀσθενεῖς τῆς γυναικῆς χεῖρας εἶναι ἐμπε-
πιστευμένον καὶ ὅπου προορίζεται ἔνα ἐκκεντρίσθαι αὐτὴν
οὐχὶ διὰ τοῦ κράτους καὶ τῆς βίας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀσυγκρί-
του ἐπιβλητικώτερας δυνάμεως τῆς γλυκύτητος καὶ
τῆς πενθῆς.

Ἐὰν πᾶσα γυνὴ, πᾶσα σύζυγος καὶ μήτηρ κατανόει
καὶ ἐπιτίμα δέοντος τὸν μέγαν τοῦτου καὶ ἄγιον προορι-
σμὸν τῆς καὶ ὑπὸ ζωηροτέρας ἀγρύπνης πρὸς τὴν ἐστίαν
τῆς ἐνεργεῖτο, πᾶσαι θλιβεραὶ οικογενειακαὶ σκηναί, πᾶσαι
ἐριδὲς καὶ διενεῖαι καὶ πᾶσα ἴσως διαζύγια δὲν θὰ ἤρει-
μοῦντο ὀλιγώτερα; Φαντάσθητε γυναῖκα, καὶ δὴ οἰκοδέ-
σπιναν καὶ μητέρα, ἥτις οὐδεμίαν εὐρίσκουσα τέρψιν ἐν

τῷ οἴκῳ, καταλείπει τοῦτον ἔρημον καὶ ψυχρὸν, ὡς κλω-
θὸν ἀνευ πτηνοῦ, ζητεῖ δὲ ἀλλὰχ· ὅ τέρψεις καὶ ἐνασχολή-
σεις, περὶ ἄλλοτερον τυρβάζουσα καὶ μακρὰν τοῦ οἴκου τὸ
πλεῖστον διακτερίζουσα, τὴν δὲ περὶ τῶν οἰκιακῶν πραγμά-
των φροντίδα ἢν ὁ μικρολόγος περιφρονεῖ καὶ αὐτὴν τῇ
ἀνατροφῇ τῶν τέκνων τῆς πολλᾶς εἰς ζῆνας χεῖρας ἐμπε-
στεύεται. Ἄλλ' ἡ τοιαύτη γυνὴ, ἥτις οὕτω τὴν δυστυ-
χίαν ἐκυτίζει τε καὶ τὸν περὶ αὐτὴν ἀπεργάζεται — καὶ
τοιαύτη δυστυχὴς εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ γυνὴ τῶν ἡ-
μερῶν μας — οὐδὲν ἄλλο καταδεικνύεται ἢ ἔκφυλος καὶ μωρὸς.

Τοῦναντίον ἡ γυνὴ ἡ ἀγαπᾶσα τὸν οἴκον καὶ ἀπ' αὐ-
τοῦ μόνου τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐξαρτῶσα οὐδέποτε ἐκτρέπεται
τῶν καθηκόντων αὐτῆς, ἀλλὰ τὴν περὶ τοῦ οἴκου καὶ
τῶν τέκνων φροντίδα ὡς κύριον αὐτῆς μέλημα θεωροῦσα
καὶ ὡς ἡ χεῖλὴν τοῦ μύθου, στερεῶς τοῦ οἴκου ἀντεγρομένη,
καὶ αὕτη ἀξία τὸ προορισμὸν αὐτῆς ἀποδίδει καὶ τοὺς
περὶ αὐτὴν εὐδαίμονας καθιστᾷ.

Ἡ πρὸς τὸν οἴκον ἀγάπη τῆς γυναικῆς συνεπάγεται ἀ-
ναγκαίως καὶ τὴν τάσιν αὐτὴν πρὸς τὴν Οἰκιακὴν Οἰκο-
νομίαν, ἥτοι τὴν περὶ τὴν οἴκου διοίκησιν, ἥτις
πρέπει νὰ ἦναι ἡ προσφιλεστέρη τῆς γυναικῆς ἐνασχολήσις.
Εἰς πᾶσαν τάσιν, εἰς πᾶσαν κοινωνικὴν βαθμίδα, ἡ γνώσις
τῆς Οἰκ. Οἰκονομίας, τυγχάνει ἀπαραίτητος. Δι' αὐτῆς καὶ
ὁ πλούσιος κατορθοῖ τὰ ὑπάρχοντα κεφάλαια νὰ συντη-
ρήσῃ καὶ ἀυξήσῃ καὶ ὁ πέννης οὐ μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας
αὐτοῦ νὰ ἐπαρκέσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀποθεματικὸν τι κεφάλαιον
ν' ἀποταμιεύσῃ καθιστῶν οὕτω ἤδύτερον πτωχὸν καὶ ἀνετώτε-
ρον τὸν πολυμύχον αὐτοῦ βίον· δι' αὐτῆς τέλος, καὶ ἄτμα
καὶ οἰκογένεια καὶ κοινωνία ὀλόκληρον εὐήμερον καὶ
προσφιλῆ.

Ἄλλ' ἡ Οἰκ. Οἰκονομία πολυμερὴς καὶ πολυσύνθετος
οὖσα, περιλαμβάνει ἀπειρίαν γνώσεων, μὴ ἀρκυμένη δὲ
εἰς τὰ γενικά καὶ θεωρητικώτερα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ πρακτικώ-
τερα κατεργασμένη, ἀπαιτεῖ πρὸς τῆς οἰκοδομητικῆς πλήρη
καὶ τελείαν γνώσιν καὶ τὴν ἐπιχειρηστικὴν αὐτῆς λεπτομε-
ρεῖαν.

Οὕτω ἡ συντήρησις, ἡ αὐξήσις καὶ ἡ καλὴ ὁ ἀγείρισις
τῆς οικογενειακοῦ πλούτου, τὰ πολυειδῆ τῆς οἰκοδομητικῆς
καθηκόντα, ἡ οἰκιακὴ κατασκευαστικὴ, ἡ φιλόκαλος ἀνε-
υθύνεις τοῦ οἴκου, ὁ καθαρισμὸς τῶν ἐπιπέλων καὶ σκευῶν,
αἱ διαφόροι οἰκιακαὶ τέχναι, αἱ ἀπρῶσαι τὸ μὲν εἰς τὴν
καλίσθητον καὶ ὀλιγώδη κατασκευὴν τῶν ἐνδυμάτων
καὶ τὸν καθαρισμὸν αὐτῶν, τὸ δὲ εἰς τὴν διακόσμησιν τοῦ
οἴκου καὶ τέλος ἡ ὑγιεινὴ καὶ ἔπερ σπουδαίωτον, ἡ
ἀγωγή τῶν τέκνων, ταῦτα ἀποτελοῦσι τὰ κύρια τῆς οἰκ.
οἰκονομίας κέντρα καὶ τὰ ζωτικώτερα σημεῖα, περὶ τὰ ὅ-
ποια δὲν ἔνα περιστρέφεται ἢ ἐν τῷ οἴκῳ ὄρασις τῆς
γυναικῆς.

Μὴ ἀπαξιῶμεν καὶ ἡμεῖς ν' ἀσχολώμεθα εἰς τὴν
θεωρητικὴν μελέτην καὶ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῶν
οἰκιακῶν τούτων ἔργων· ἀποδώσωμεν ὡς αἱ ὑγιᾶς μεμρ-
φωμέναι γυναικὲς πάντων τῶν πολιτισμένων λαῶν, τὴν
δέουσαν εἰς ταῦτα σπουδαιότητα ἀγαπήσωμεν θερμῶς· τὸν
οἴκον καὶ πρὸς εὐημερίαν αὐτοῦ πᾶσαι ἡμῶν τὰς δυνάμεις
συγκεντροῦσαι, διατηρήσωμεν, ὡς ἀγναῖς ἐστιάζουσαι,
ἐσχεῖ καὶ ἀμαλῶν τὸ ἱερὸν τῆς οικογενειακῆς ἐστίας πῦρ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἦγειν τῶν μικρῶν. Εἷς τῶν κυριωτέρων ὄρων πρὸς
συντήρησιν τῆς ὑγιείας τῶν βρεφῶν καὶ νηπίων εἶναι ἡ
προσγῆ καὶ τὴν ποιότητα τῆς διδομένης εἰς αὐτὰ τροφῆς.

Μὴ δάτε εἰς τὰ μικρὰ σας τροφὴν δυσπεπτον, διότι
ἡ δυσπεψία δυνατὸν νὰ ἔχῃ θληθρία· ἐπὶ τῆς ὑγιείας αὐτῶν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ Νέος Παρθενῶν δεκαήμερον φιλολογικῶν Περι-
οδικῶν. Ἔτος Β' ἐν Ἀθήναις.

Ἐξεδόθη τὸ βον φύλλον τοῦ Νέου Παρθενῶνος τοῦ
γνωστοῦ καλλίστου περιοδικῆς τῆς ἐν Ἀθήναις εὐφαντάστου
ποιητρίδας καὶ φιλάτης ἡμῶν φιλῆς Δος Μαρίκας Φιλιπ-
πίδου, ὅπερ πλουτισθὲν καὶ διὰ τῆς πολλοῦ ἀξίας συνεργα-
σίας τῆς τόσῳ ἐρήμως γνωστῆς μύστιδος τῶν Μουσῶν καὶ
ἐπίσης προσφιλοῦς ἡμῶν Δος Βιργίνιας Εὐαγγελίδου, ἥτις
καὶ εἶναι καὶ ἀεθύντρια αὐτοῦ ἐνταῦθα ὡς ἡ Δίς Μα-
ρίκα Φιλιππίδου ἐν Ἀθήναις.

Ἦπόσμηται εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ τέρψιν καὶ ὠφέ-
λειαν. Τὸ ἀνὰ χεῖρας ἡμῶν βον φύλλον περιέχει τὴν ἐ-
ξῆς πικίλην καὶ τερπνὴν ὄλην:

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἰωακείμ Γ'. — Κοινωνικὴ Ζωὴ,
Ἀλευκός. — Ἡ Φιλολογικὴ πεντηκονταετηρίς Ἀγγέ-
λου Βλάχου. — Ἀνεκδοτὸν αὐτοῦ ποίημα. — Τὸ βο-
δόχρουν πελίδιον, μυθιστορία Παύλου Σωπερού, κατὰ
μετάφρασιν Δολφρας, — Τὸ φίλημα, Σπυρ. Δὲ Βιζίχη —
μικρὰ ταξιδία, Μαρίκας Κ. Φιλιππίδου

— Συγχαρῆσατε, συγχαρῆσατέ με, — ἀνεκράξε τρέμων
σύσσωμος. — Ἐγὼ τὴν ἐρόνησα, συγχαρῆσατέ με!

Ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα ὠχρίασε.

— Παραληροῖ, Θεέ μου! — ἐψύθυριεν.

Ἄλλ' ὁ πατὴρ ἠσύχω; ἤρχισε νὰ θωπεύῃ τὸν Ἀλεξίν.

— Ἦσύχασε, τέκνον μου, ἠτύχασε, — ἐψύθυριεν εἰς τὸ
οὐδὲ τῷ οὐδὲ του. — ἐκείνη ζῆ, δὲν ἔπαθε τίποτε, ἀλλὰ σὺ
δὲν θὰ τὴν ἔδης πλέον, δὲν θὰ σὲ ἀνησυχῇ πλέον, τέκνον
μου!

— Ἀλήθεια; ἰ Μοὶ λέγεις τὴν ἀλήθειαν; Ἐκείνη ζῆ;
Σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου!

Καὶ σύας πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς ἀδυνατίου αὐτοῦ χει-
ρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός του, τῷ ἐψύθυριεν εἰς τὸ οὐδὲ:
— Μὴ ἀναφέρῃς τίποτε εἰς τὴν μητέρα μου.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀλεξίος ἐστηρίχθη εἰς τὴν θωπεύουσαν
χεῖρα τοῦ πατρός του καί, καταφιλῶν αὐτὴν, ἀπεκοιμήθη
ἠσύχως.

— Τί ἔχει; Περὶ τίνας ὤμιλοι; Βλαδέμηρε; — ἠρώτη-
σεν ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα.

— Εἶναι καλά, Ἀλεξάνδρα, ἀρῆσε τὸν νὰ ἠσυχάσῃ, —
ἐψύθυριεν ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβιτς. — Ἰδοὺ ἤρχισε νὰ κοι-
μάται καὶ πάλιν. Ἦποθέτω δτι τὸν ὠφελεῖ ὁ ὕπνος, ἰατρέ;

Καὶ ὁ Βλαδῆμιρος Ἀλεξέεβιτς ἐκάθητο πρὸ τοῦ κοιμη-
μένου υἱοῦ του, μὴ τολμῶν νὰ κινηθῇ τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Τὴν πρωίαν τὰ πάντα ἦσαν ἐν πλήρει τάξει καὶ ἠσυχίᾳ.
Ὁ ἰατρὸς ἀπελιστικῶς ἐρογχαλίζει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον
τοῦ γραφείου. Ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα κατεκλίθη ἐν τῇ
κλίνῃ τῆς παραπλευρῶς αἰθούσας καὶ ἀπεκοιμήθη. Μόνος
ὁ Βλαδῆμιρος Ἀλεξέεβιτς αἴπνος ἐκάθητο πρὸ τοῦ υἱοῦ του.

Παρειτής: τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τοῦ παιδίου, ἤχροατο τὴν ἀ-
ναπνοὴν του, βεβουλισμένο· προφανῶς εἰς βαθείας σκέψεις.

— Ἐγενώμεν τὰ τέκνα, — ἐσκέπτετο, — καὶ ἔπειτα τὰ
βλέπομεν μετ' ἀδιαφορίας, ὡς νὰ μὴ ἦσαν ὄσα ἐκ τῶν ὀ-

συνεπείας. Μᾶλλον τῆς ἐκφύσεως ἰκανοῦ ἀριθμοῦ ὀδόντων ἀ-
ποφεύγεται τὸν ἄρτον, τὰ δίπυρα καὶ τὰς ἀμυλώδεις τρο-
φάς. Ἐπίσης τὰ διάφορα καρυκεύματα, αἱ ὀξείαι, τὸ
τέϊον, ὁ οἶνος καὶ οἰσθητικὸς εἶδος οἰνοπνεύματος εἶναι λίαν
ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν βρεφικὴν καὶ νηπιακὴν ἡλικίαν.

Μὴ λησμονεῖτε δὲ ὅτι οἱ σπασμοὶ τῶν μικρῶν, οἱ το-
σοῦτον τρόμον ἐμποιούντες εἰς τὰς μητέρας, προέρχονται
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς κακῆς καταστάσεως τοῦ στο-
μάχου, ὀφειλομένης κυρίως εἰς τὴν χεῖρὴν δυσπέπτων τρο-
φῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ποσότης τῆς διδομένης εἰς τὰ μικρὰ
τροφῆς δὲν πρέπει νὰ ἦναι περισσοτέρα τοῦ δέοντος, διότι
καὶ ἡ ὑπερπλήρωσις τοῦ στομάχου ἐπίσης θληθρία· ἐπιδρᾷ
ἐπὶ τῆς ὑγιείας των.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΛΗ

Αἱ ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως ἀμασθηθεῖσαι ἢ ἄλλως κη-
λιωθεῖσαι ὀδοὶ τῶν λυχνίων καθαρῶνται καὶ ἀνακτῶσι
τὴν διαύγειάν των, ἐὰν τρέψωμεν αὐτὰς διὰ ζηρᾶς τέφρας
ξύλου. Πρέπει ὅμως νὰ διηθήσωμεν τὴν τέφραν εἰς λεπτο-
τάτην κόην, ἔνα μὴ χαράσσωσι τὴν ὕλην τὰ σκληρὰ αὐ-
τῆς μόρια.

Ἄγλαῖα Α. Πρεβεζιώτου

ΕΠΙΦΥΛΙΣ

A. B. ΣΤΕΡΝ

ΤΟ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ ρωδικοῦ)

III

(Συντέχεια καὶ τέλος)

Ἡ σφαῖρα διελοῦσα τὴν λευκὴν καὶ μακρὰν ἐνδυμασίαν,
ἐσώριεν ἀνωθεν τοῦ ὠτός τοῦ Βλαδμήρου Ἀλεξέεβιτς.

Ἀμφότεροι ἀρῆκαν γορᾶν κραυγὴν, ἀνεκραύγασε δὲ
πρὸς αὐτὸν καὶ ὁ Ἀλεξίος, ἀλλ' ὅτε οἱ δύο ἐκείνοι ἔτρεχον
πρὸς αὐτόν, ἐκείνος ἔκειτο χαμαὶ λιπόθυμος.

Μίαν περίπου ὥραν ὁ Ἀλεξίος κατείχετο ὑπὸ τῆς λιπο-
θυμίας, μόνον δὲ μετὰ τὰ ληθθέντα δραστήρια μέτρα ὑπὸ
τοῦ προσελθόντος ἰατροῦ, ἤρχισεν ἐπὶ τέλους ν' ἀναπνέη.

X

Ἦτο πλέον ἡ δευτέρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρα· ὁ Ἀ-
λεξίος ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς μητρός του, ὅπου τὸν εἶ-
χον ἀφήσῃ τὴν ἐσπέραν, καίτοι δὲ ἀνέπνευεν, δὲν εἶδειεν ὀ-
μως ἀκόμη σημεῖα συναισθήσεως.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐκτὸς τοῦ ἰατροῦ, ὅστις ἐστάλαξέ τι
ἐκτὸς ποτηρίου πλησίον τῆς λυχνίας μακρὰν τοῦ ἀσθενοῦς,
εὐρίσκοντο μόνον ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του, παρακολου-
θοῦντες πάσας αὐτοῦ τὰς κινήσεις. Αἰφνης τὸ παιδίον ἤ-
νκιε τοὺς ὀφθαλμούς του, παρετήρησε τοὺς γονεῖς του καὶ
τὸ πρόσωπόν του ἐξέφρασε φρίκη.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

— Κυρία, λυποῦμαι πολύ, μὰ δὲν μπορῶ περὶ νὰ μένω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας.

— Καὶ γὰρ, Ἀννέττα;

— Ὡ! μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ ἡ ματωζέλλαίς ἔνδον τὰ πολὺ ἄσχημα. Ὅσαις φοραῖς κάμω καπέλλα σὺν τὰ δικὰ των, ἡ φιληνάδες μου μὲ περιγελοῦν.

Καθ' ὁδόν.

Ἐν χαμίιν λιθοβολεῖ τοὺς σκύλους. Ἐνας κύριος τραβᾷ τὸ αὐτὶ του ἀνηλεῶς.

— Αὐτὸ θὰ σὲ μάθῃ νὰ κκομεταχειρίζεσαι τὰ ζῖβα.

Τὸ χαμίιν διαμαρτύρεται.

— Μὰ κύριε, τί σὰς ἔκαμα ἐγώ;

στέον μας. Ἐν τούτοις ὁμως ὑπάρχει δεσμός ἀδιάρρηκτος, σχεδὸν δεσμός φθερός, ὅστις ποτὲ δὲν δύναται νὰ διαρραγῇ. Ἡ διαγωγή μας καλὴ ἢ κακὴ, προύρω; ἢ ἀργὰ θὰ ἀναφῆ εἰς τὰ τέκνα μας, καὶ μήπως ἡμεῖς δὲ ἅπαν τῆσόμεν εἰς τὸν Πλάστην διὰ τοὺς μικροὺς τούτους;

Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες ἀμερίμως, — ἐξηκολούθει νὰ σκέπτηται, — γινόμεθα κεφαλὴ τῆς οἰκογενείας καὶ ἐπιπολαίως σκεπτόμεθα μόνον περὶ τῆς ἰδικῆς μας; εὐτυχίας καὶ ἡδονῆς. Ὑπὸ τὸ πρῶτον πρόσχημα τῆς χαριτοθύτου ζωῆς ἡ γυνὴ μᾶς φαίνεται ἀγαθὴ καὶ μύωψ, ἥτις δὲν παρατηρεῖ τίποτε, ἀλλ' ἔπειτα εὐρισκόμεθα ἀφνης μακρὰν τῶν πρὸς τὴν οἰκογένεια κληρόντων. Ἡ οἰκογένειαν ἔχει τροφήν, ἐνδύματα, τὰ τέκνα διδάσκονται ὑπὸ ἐμίσθων διδασκάλων. — τί ἀκόμη θέλομεν; διὰ τί νὰ μὴ διασκεδάσωμεν; . . . Καὶ ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ φέρει τοῦτο τὸ τέκνον μου, ὁ ἐνδεκαετής μου υἱός, βαταμισθεῖ καὶ συμπαθῶν κατακόρως, καθίσταται κριτής μου καὶ γίνεται ἐγκληματίας! Εἶναι φρικτὸν νὰ σκεφθῆ τις, ἀπαίσιον νὰ φαντασθῆ τις, τὸ ἀποτέλεσμα, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἀπέστρεφε τὴν χεῖρα τοῦ παιδίου. Ἐκ τούτου προκύπτει ὅτι πρέπει νὰ ἐκλέξῃ τις ἐν ἐκ τῶν δύο: — τὴν οἰκογένειαν ἢ ἡδονὰς τῆς ζωῆς. . .

Ἀκολούθως ἐσκέπτετο:

— Ἐ! Ἀλλὰ μήπως τὸ παιδίον τοῦτο δὲν εἶναι ἡ ἡδονὴ τῆς ζωῆς; Μήπως ἡ σωτηρία αὐτοῦ ἐκ τοῦ κινδύνου, ἐκ τοῦ ἐγκλήματος, ἡ εἰς τὴν ζωὴν ἐπιστροφή του δὲν εἶναι εὐτυχία; . . . Ὅχι, εἶναι εὐδαιμονία. Τίς μεγαλειτέρα εὐδαιμονία του ν' ἀκούῃ τις τὴν τακτικὴν αὐτοῦ ἀναπνοήν, νὰ βλέπῃ ἐπανερχόμενον τὸ αἶμα εἰς τὸ πρόσωπόν του; . . . Θεέ μου! Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν χαρὰν, ἣν μοι ἔπειλας. Σὲ εὐχαριστῶ, διότι κατὰ μίαν γραμμὴν ἐστρέψας τὴν χεῖρά του καὶ τὸν ἔσωσας ἐκ τοῦ ἐγκλήματος τούτου! . . .

Ἡ θύρα ἠνεώθη. Ἀποσπασθεὶς ἐκ τῶν σκέψεών του, ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβιτς ἐταράχθη καὶ ἐστράφη. Εἰς τὴν αἴθουσαν εἰσῆλθεν ἐν τῇ λευκῇ αὐτῆς περιβολῇ μετὰ ζοφεροῦ βλέμματος καὶ ὡχρὰ ἡ Κλεοπάτρα Βασίλειεβνα.

— Κοιμάται; Βύρισκεται ἤδη ἐκτὸς κινδύνου; — ἤρωτησεν καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆς ἔτρεμεν, ὡς ἡ τῆς τεθραυσμένης χορδῆς.

— Τρία καπέλλα! . . . τί τὰ κάμνεις;

— Τὰ φορῶ.

— Πῶς! . . . μήπως ἔχεις τρία κεφάλια;

— Ποῦ νὰ σε περιμένω αὔριον, ὦρατα μου;

— . . . Νά! νὰ σὲ εἰπῶ ἕνα κατάλληλον συνεντευκτῆριον. . . νὰ με περιμένῃς εἰς τὸ μέγαλο κοσμηματοπωλεῖον. ὅπου σ' ἔδειξα προχθὲς. . . Ὅσῳ νὰ ἔλθῃς ἐγὼ θὰ ἐκλέγω. . .

— Σὲ κατηγοροῦν ὅτι ἔφαγες τὴν περιουσίαν σου

— Ψεῦδος καὶ συνκοφαντία, κύριε δικαστά! . . . ἐγὼ νὰ φάγω τὴν περιουσίαν μου; . . . ἐνῶ ἔμπροῦτα νὰ τὴν πῶ; . .

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Κουρσοῦμ-Χάν ἀριθ. 3

Ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβιτς παρετήρησε τὴν κ. Σαμπούρωβ καὶ, πρὸς μείστην αἰετῶ ἐκπληξῆν. ἤσθάνθη ὅτι ἡ ὠραιότης αὐτῆς καὶ ἡ φωνὴ τῆς δὲν τὸν ἐτάραττον πλέον. Τὴν παρετήρει μᾶλλον ἐκ περιεργίας. Ποία εἶναι αὐτή; — ἐσκέρθη: — περιεσκεμμένη ἡθοποιὸς ἢ γυνὴ μετὰ ἀχαλινώτου φαντασίας, μὴ δυνάμενη νὰ ἀρχῇ τῶν παθῶν αὐτῆς;

Ἐκεῖνη ἔλαμψε βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἀλλ' ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβιτς ἤρχισε νὰ φρεθῆται διὰ τὸν υἱόν του καὶ ὀλίγον ἔλειπε ν' ἀναφωνήσῃ. Μὴ δυνάμενος δὲ ν' ἀποσπᾷ τὴν σκέψιν του ἀπ' αὐτοῦ καὶ νὰ κρίνῃ τὴν συμπεριφορὰν αὐτοῦ, τῇ ἔδειξεν ἐπιτακτικῶς τὴν θύραν.

Ἡ κ. Σαμπούρωβ ὠχρίασε τὸσον, ὅσον ἀπιστεύω; δύναται νὰ ὠχρίσωσιν αἱ ἡθοποιοί, καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐγκατέλειπε τὸν κινῶνα τοῦ ἀθηνῶν.

Τὴν πρωίαν τῆς αὔριον ἡ Κλεοπάτρα Βασίλειεβνα ἠταμαζέτο ἐν βίᾳ διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ἡ Κλοτίλδη τὴν ἐβούθη, ἡ δὲ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα ἤσυχος περὶ τῆς ἡμερίας τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, εὐτυχῆς διὰ τὴν θωπιάν του σιζύγου, ἀλλ' ἐκτελοῦσα τὸ καθήκον τῆς φιλοξενίας, τῇ ἔλεγεν ἐρυθρῶσα δειλῶς:

— Διὰ τί βιάζεσαι τόσον, Κλεοπάτρα; Καὶ ποῦ ὑπάγεις;

— Ὅπου μὲ ὀδηγήσωσιν οἱ πόδες μου, ἀγαπητῆ μου.

Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶναι τὸ ἴδιον διὰ σὲ ποῦ ὑπάγω; τὰ πᾶν εἶναι νὰ φύγω ἐκ τῆς οἰκίας σας. Ἐγκλημα ἡ δυστυχία μὲ κατατρέχουσιν ὡς ἂν νὰ μὲ κατεδίωκε κατὰρα τις. Μὴ μὲ ἔμπ δῖζει, ἀφῆτέ με εἰς τὴν τύχην μου. εἶναι τραγικὴ, τὸ εἰσεύρω, ἀλλὰ μήπως δὲν εἶναι καλλίτερον διὰ σὲ νὰ κίνω τὸ ἐπαναστατικὸν μου πνεῦμα εἰς ἄλλην οἰκίαν, ἢ δὲ τιμὰ οἰκίας σας νὰ μείνῃ ἡσυχῆς καὶ τιμὰ ἀνευ ἐμοῦ;

Ἐν εἶδος εἰρωνικοῦ μετῃδιαματος ἐκάλυπτε τὰ χεῖλη τῆς τὸ βλέμμα τῆς ὁμως ἦτο σκοτεινὸν καὶ ζοφερόν, εἰς τὴν φωνὴν τῆς δὲ ἀντίχει τραγικὸς τις ἦχος.

[Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ.]

ΤΕΛΟΣ

Ἀνμ. Π. Φεστέρης

**ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ**

ἀριθ. 8 — Μπακτσέ-Καπού — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστήρες, πίνακες, πινακοδεῖκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκοπία, τηλεσκοπία, φακοὶ κτλ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα.

Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμοφῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένης σηνζωνισμὸν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθευται της Α. Μ. του Βασιλέως των Ἑλλήνων
της Α. Β. Γ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἴδους του τὸ χαῖρον παγ-
κόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά
παράσημα και τιμητικά διακρίσεις 7 και τὰ

35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιῆ δ' τάξεως

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν

9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξουσίου

Χ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἥς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν
προϊὸν τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν **ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ**
παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξᾶδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεφάνησαν συνονθυλεύματα (δηθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξᾶδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρα-
καλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητήσιν τὴν ἔναντι φιάλην με ταινίαν φέρουσαν πιστοποίησιν
τουρκιστί, ἑλληνιστί, και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟῦ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία
ἄρχειται ἄνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι
τριγυριζομένη με ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

**Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης
και ἐπιστάτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.**

Συκοστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθι: προϊόν εἰς τὰς οἰκογενεῖας.